

Briselē, 21.3.2018
COM(2018) 148 final

2018/0073 (CNS)

Priekšlikums

PADOMES DIREKTĪVA

**par digitālo pakalpojumu nodokļa kopējo sistēmu attiecībā uz ieņēmumiem, ko rada
konkrētu digitālo pakalpojumu sniegšana**

{SWD(2018) 81} - {SWD(2018) 82}

PASKAIDROJUMA RAKSTS

1. PRIEKŠLIKUMA KONTEKSTS

• Priekšlikuma pamatojums un mērķi

Digitālais vienotais tirgus ir viena no galvenajām Eiropas Komisijas politikas prioritātēm¹, kuras mērķis ir pavērt digitālās iespējas iedzīvotājiem un uzņēmumiem tirgū ar vairāk nekā 500 miljoniem ES patērētāju. Lai īstenotu digitālā vienotā tirgus potenciālu, tam ir nepieciešams moderns un stabils nodokļu regulējums, kas stimulē inovāciju, novērš tirgus sadrumstalotību un dod iespēju visiem tā dalībniekiem gūt labumu no jaunās tirgus dinamikas saskaņā ar taisnīgiem un līdzsvarotiem nosacījumiem. Taisnīgas nodokļu politikas nodrošināšana digitālajā ekonomikā ietilpst arī Eiropas Komisijas programmā par taisnīgu un efektīvu nodokļu sistēmu Eiropas Savienībā².

Digitālā ekonomika maina veidu, kādā mēs sazināties, patērējam un veicam darījumdarbību. Digitālie uzņēmumi attīstās daudz ātrāk nekā ekonomikā kopumā, un paredzams, ka šī tendence tikai turpināsies. Digitālās tehnoloģijas rada daudzus ieguvumus sabiedrībai, un, raugoties no nodokļu perspektīvas, tās sniedz iespējas nodokļu administrācijām un piedāvā risinājumus, lai samazinātu administratīvo slogu, veicinātu sadarbību starp nodokļu iestādēm un novērstu izvairīšanos no nodokļu maksāšanas.

Tomēr politikas veidotāji šobrīd cenšas rast risinājumus, kas nodrošinātu taisnīgu un efektīvu nodokļu sistēmu, ņemot vērā ekonomikas digitalizācijas paātrināšanos un to, ka pašreizējie noteikumi par uzņēmumu aplikšanu ar nodokļiem ir novecojuši un neatspoguļo šo attīstību. Jo īpaši, pašreizējie noteikumi vairs neatbilst šodienas situācijai, kur ir atvieglota tiešsaistes tirdzniecība pāri robežām bez fiziskas klātbūtnes, kur uzņēmumi lielā mērā paļaujas uz grūti novērtējamām nemateriālajiem aktīviem un lietotāju radīti saturu un datu vākšana ir kļuvusi par galvenajām darbībām digitālo uzņēmumu vērtības radīšanai.

Starptautiskā līmenī Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācija (ESAO) savā 1. darbības ziņojumā³, kas tika publicēts 2015. gadā ESAO/G20 Nodokļu bāzes samazināšanas un peļņas novirzīšanas (BEPS) projekta ietvaros, jau ir atzinusi, ka digitalizācija un daži no tās izrietošie darījumdarbības modeļi rada problēmas starptautiskajai nodokļu politikai. Saskaņā ar minēto ziņojumu G20 valstu finanšu ministri atkārtoti pauda savu atbalstu ESAO darbam nodokļu un digitalizācijas jomā. ESAO ir strādājusi pie starpposma ziņojuma⁴ par nodokļu uzlikšanu digitālajā ekonomikā, kas tiks iesniegts G20 valstu finanšu ministriem 2018. gada martā. Starpposma ziņojumā ir izvērtēta nepieciešamība starptautisko nodokļu sistēmu pielāgot ekonomikas digitalizācijai, un tajā ir noteikti elementi, kas jāņem vērā tām valstīm, kuras vēlas ieviest pagaidu pasākumus, lai risinātu digitalizācijas radītās nodokļu jomas problēmas.

¹ COM(2015) 192 *final*.

² COM(2015) 302 *final*.

³ ESAO (2015.g.), "Digitālās ekonomikas radīto nodokļu jomas problēmu risināšana (*Addressing the Tax Challenges of the Digital Economy*): 1. darbība — 2015. gada nobeiguma ziņojums", ESAO publikācija, Parīze.

⁴ ESAO (2018. gads), "Digitalizācijas radītās nodokļu jomas problēmas – 2018. gada starpposma ziņojums. Iekļaujošs satvars BEPS jomā, ESAO publikācija, Parīze.

Savienības līmenī šādas problēmas tika konstatētas Komisijas paziņojumā "Taisnīga un efektīva nodokļu sistēma Eiropas Savienībā digitālajam vienotajam tirgum"⁵, ko pieņēma 2017. gada 21. septembrī. Šī iniciatīva tika minēta arī Komisijas priekšsēdētāja Junkera nodomu vēstulē, kas bija pievienota 2017. gada runai par stāvokli Savienībā⁶. Attiecībā uz dalībvalstīm vairāki ES finanšu ministri kopīgi parakstīja politisku paziņojumu ("Kopīga iniciatīva par nodokļu uzlikšanu digitālās ekonomikas uzņēmumiem"), kurā pausts atbalsts ar ES tiesību normām saderīgiem un efektīviem risinājumiem, "pamatojoties uz koncepciju par tā sauktā "izlīdzināšanas nodokļa" izveidi apgrozījumam, ko Eiropā rada digitālie uzņēmumi"⁷. Tam sekoja secinājumi, ko Eiropadome pieņēma 2017. gada 19. oktobrī⁸ un kuros uzsvēta "*nepieciešamība pēc digitālajam laikmetam atbilstošas efektīvas un taisnīgas nodokļu sistēmas*". Turklāt ECOFIN padomes 2017. gada 5. decembra secinājumos⁹ tika atzīmēta daudzu dalībvalstu interese par pagaidu pasākumiem, piemēram, izlīdzināšanas nodokli par ieņēmumiem no digitālām darbībām Savienībā, un pausts uzskats, ka šos pasākumu varētu izvērtēt Komisija.

Šajā priekšlikumā ir sniegta atbilde uz aicinājumiem rīkoties un pagaidu kārtā risināta problēma saistībā ar to, ka pašreizējie noteikumi par uzņēmumu aplikšanu ar nodokļiem nav atbilstīgi digitālajai ekonomikai.

Pašreizējie noteikumi par uzņēmumu aplikšanu ar nodokļiem tika izstrādāti tradicionālajiem uzņēmumiem. Spēkā esošie nodokļu noteikumi ir balstīti uz principu, ka peļņa būtu jāapliek ar nodokli tur, kur tiek radīta vērtība. Tomēr šie noteikumi tika izstrādāti galvenokārt 20. gadsimta sākumā tradicionālajiem "fiziskajiem" uzņēmumiem, un tie definē to, kas rada tiesības uzlikt nodokli valstī (kur aplikt ar nodokli) un cik daudz no uzņēmumu ienākuma nodokļa tiek attiecināts uz valsti (cik daudz nodokļu), lielā mērā pamatojoties uz fizisko klātbūtni attiecīgajā valstī. Tas nozīmē, ka nodokļu maksātājiem nerezidentiem ir jāmaksā nodoklis valstī tikai tad, ja tie tur fiziski atrodas, proti, ja tiem ir pastāvīga pārstāvniecība. Tomēr šajos noteikumos nav ņemts vērā digitālās darbības globālais mērogs, kur fiziskā klātbūtne vairs nav obligāta prasība, lai varētu sniegt digitālos pakalpojumus. Turklāt digitālajiem uzņēmumiem ir citādas iezīmes nekā tradicionālajiem uzņēmumiem vērtības radīšanas izteiksmē, ņemot vērā to spēju veikt darbības attālināti, galapatērētāju ieguldījumu to vērtības radīšanā, nemateriālo aktīvu nozīmi, kā arī tendenci uz struktūrām, kurā uzvarētājs iegūst lielāko tirgus daļu un kuru pamatā ir spēcīga tīkla ietekme un lielo datu vērtība.

Pašreizējo noteikumu par noteikumi par uzņēmumu aplikšanu ar nodokļiem piemērošana digitālajai ekonomikai ir radījusi neatbilstību starp vietu, kurā peļņa tiek aplikta ar nodokli, un vietu, kurā tiek radīta vērtība, jo īpaši attiecībā uz darījumdarbības modeļiem, kas ir ļoti atkarīgi no lietotāju līdzdalības. Raugoties no nodokļu perspektīvas, tas rada divkāršu problēmu. Pirmkārt, ieguldījums, ko uzņēmums gūst no lietotājiem un kas faktiski ir vērtības radīšana uzņēmumam, varētu atrasties tajā nodokļu jurisdikcijā, kurā digitālās darbības

⁵ COM(2017) 547 final.

⁶ Stāvoklis Savienībā – 2017. gads. Nodomu vēstule priekšsēdētājam Antonio Tajāni un premjerministram Jiri Ratasam, 2017. gada 13. septembris, pieejama https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/letter-of-intent-2017_lv.pdf.

⁷ Politisks paziņojums: Kopīga iniciatīva par nodokļu uzlikšanu digitālās ekonomikas uzņēmumiem – http://www.mef.gov.it/inevidenza/banner/170907_joint_initiative_digital_taxation.pdf, ko Vācija, Francija, Itālija un Spānija iesniegušas Padomes prezidentvalstij Igaunijai 2017. gada septembrī.

⁸ Eiropadomes sanāksme (2017. gada 19. oktobris) — secinājumi (dok. EUCO 14/17).

⁹ Padomes 2017. gada 5. decembra secinājumi par digitālās ekonomikas peļņas nodokļu problēmu risināšanu (FISC 346 ECOFIN 1092).

veicošais uzņēmums fiziski neatrodas (un tādējādi saskaņā ar pašreizējiem noteikumiem neveic uzņēmējdarbību nodokļu vajadzībām) un kurā peļņa, kas gūta no šādām darbībām, tādējādi nevar tikt aplikta ar nodokli. Otrkārt, pat ja jurisdikcijā, kurā atrodas lietotāji, uzņēmumam ir pastāvīga pārstāvniecība, lietotāju līdzdalības radītā vērtība netiek ņemta vērā, ņemot par to, cik liels nodoklis būtu jāmaksā katrā valstī. Tam ir arī sekas, ņemot vērā risku, ka noteikumi par pastāvīgu pārstāvniecību varētu tikt mākslīgi apietī, proti, tiek radīti digitālā tirgus dalībnieku konkurences izkropļojumi un negatīva ietekme uz ieņēmumiem.

Komisija ir atzinusi, ka optimālā pieeja būtu rast daudzpusējus starptautiskus risinājumus nodokļu uzlikšanai digitālajā ekonomikā, ņemot vērā šīs problēmas globālo raksturu. Komisija cieši sadarbojas ar ESAO, lai atbalstītu starptautiska risinājuma izstrādi. Tomēr progress starptautiskā līmenī ir grūti sasniedzams, ņemot vērā problēmas sarežģīto būtību un risināmo jautājumu plašo klāstu, un starptautiska konsensa panākšanai var būt vajadzīgs laiks. Tāpēc Komisija ir nolēmusi rīkoties un šodien ierosina pielāgot noteikumus par noteikumi par uzņēmumu aplikšanu ar nodokļiem Savienības līmenī, lai tie būtu atbilstoši digitālo uzņēmumu iezīmēm¹⁰, turklāt Komisija ir nolēmusi ieteikt dalībvalstīm paplašināt šo visaptverošo risinājumu, iekļaujot nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanas konvencijas, kas noslēgtas ar ārpussavienības jurisdikcijām¹¹. Lai gan ECOFIN padome 2017. gada 5. decembra secinājumos uzsvēra, ka tā dod priekšroku pasaules mēroga risinājumam ar mērķi cieši uzraudzīt turpmāko situācijas attīstību starptautiskā līmenī un apsvērt attiecīgus atbildes pasākumus, tā atzinīgi novērtēja ES rīcību. Neraugoties uz pašreizējiem priekšlikumiem, ESAO līmenī veiktais darbs ir būtisks, lai panāktu vispārēju konsensu par šo jautājumu. Komisija uzmanīgi sekos līdzi situācijas attīstībai.

Gaidot visaptverošu risinājumu, kura pieņemšana un īstenošana varētu prasīt laiku, dalībvalstis saskaras ar spiedienu rīkoties šajā jautājumā, ņemot vērā risku, ka šo valstu uzņēmumu ienākuma nodokļa bāzes laika gaitā ir ievērojami samazinātas, un faktu, ka šī situācija tiek uzskatīta par netaisnīgu. Lai gan 10 dalībvalstīs ir ieviesti vai tiek konkrēti plānoti vienpusēji pasākumi šīs problēmas ierobežotai atrisināšanai, tendence ir pastiprinājusies un pieņemtajiem pasākumiem ir ļoti atšķirīgas darbības jomas un pamatojumi. Šādi dalībvalstu individuāli veikti un nesaskaņoti pasākumi draud vēl vairāk sadrumstalot vienoto tirgu un izkropļot konkurenci, kavējot jaunu digitālo risinājumu izstrādi un Savienības konkurētspēju kopumā.

Tāpēc Komisijai ir jārīkojas un jāierosina saskaņota pieeja attiecībā uz pagaidu risinājumu, kas mērķtiecīgi novērstu šo problēmu. Šajā nolūkā šis priekšlikums paredz vienotu sistēmu attiecībā uz nodokli par ieņēmumiem, kas gūti no konkrētiem digitālajiem pakalpojumiem, ko sniedz nodokļu maksātāji (turpmāk tekstā — “digitālo pakalpojumu nodoklis” jeb “DPN”). Šā priekšlikuma konkrētais mērķis ir nākt klajā ar pasākumu, kas attiecas uz ieņēmumiem, kuri gūti no konkrētu digitālo pakalpojumu sniegšanas, un kas ir viegli īstenojams un palīdz nodrošināt vienlīdzīgus konkurences apstākļus pārejas periodā, līdz tiks panākts visaptverošs risinājums.

Tas ir saskaņā ar šā priekšlikuma vispārīgajiem mērķiem, kas paredz:

- aizsargāt vienotā tirgus integritāti un nodrošināt tā pienācīgu darbību;

¹⁰ Priekšlikums Padomes direktīvai, ar ko paredz noteikumus par uzņēmumu ienākuma nodokļa uzlikšanu nozīmīgas digitālas klātbūtnes gadījumā (COM(2018) 147 *final*).

¹¹ Komisijas ieteikums par uzņēmumu aplikšanu ar nodokli nozīmīgas digitālas klātbūtnes gadījumā (C(2018) 1650 *final*).

- nodrošināt, ka publiskās finanses Savienībā ir ilgtspējīgas un ka valstu nodokļu bāzes netiek samazinātas;
 - nodrošināt, ka tiek saglabāts sociālais taisnīgums un pastāv vienlīdzīgi konkurences apstākļi visiem uzņēmumiem, kas darbojas Savienībā, un
 - cīnīties pret agresīvu nodokļu plānošanu un novērst atšķirības, kas pašlaik pastāv starptautiskajos noteikumos un kas ļauj noteiktiem digitālajiem uzņēmumiem izvairīties no nodokļu maksāšanas valstīs, kurās tie darbojas un rada vērtību.
- **Saskanība ar spēkā esošajiem noteikumiem konkrētajā politikas jomā**

Šis priekšlikums ir daļa no centieniem, kas tiek veikti Savienības un starptautiskā līmenī, lai pašreizējo nodokļu sistēmu pielāgotu digitālajai ekonomikai.

Starptautiskā līmenī mērķis nodrošināt, ka visu digitālās ekonomikas dalībnieku ienākumi tiek taisnīgi aplikti ar nodokli, jau tika noteikts ESAO/G20 Nodokļu bāzes samazināšanas un peļņas novirzīšanas (*BEPS*) projekta ietvaros, un ESAO ir strādājusi pie starpposma ziņojuma par nodokļu uzlikšanu digitālajā ekonomikā, kas tika iesniegts G20 valstu finanšu ministriem 2018. gada martā.

Savienības līmenī taisnīgi noteikumi par nodokļu uzlikšanu digitālajā ekonomikā ir daļa no Komisijas taisnīgas nodokļu politikas programmas, kas papildinās pēdējos gados sasniegtos uzlabojumus uzņēmumu nodokļu sistēmā. Šajā saistībā Komisija 2016. gadā atjaunoja priekšlikumu par kopējo konsolidēto uzņēmumu ienākuma nodokļa bāzi (KKUINB)¹², kas nodrošinās konkurētspējīgu, taisnīgu un stabilu satvaru uzņēmumu aplikšanai ar nodokli vienotajā tirgū. Arī PVN jomā Komisija risina digitālās ekonomikas radītos izaicinājumus, proti, priekšlikumā par e-komerciju, ko Padome pieņēma 2017. gada decembrī¹³ un kas ir saskaņā arī ar citiem likumdošanas pasākumiem, kas noteikti 2016. gada rīcības plānā PVN jomā¹⁴.

Šis priekšlikums ir daļa no pasākumu kopuma, kas ietver arī priekšlikumu direktīvai par visaptverošu risinājumu¹⁵, ieteikumu dalībvalstīm atspoguļot šo visaptverošo risinājumu to nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanas konvencijās, kas noslēgtas ar ārpussavienības jurisdikcijām¹⁶, un paziņojumu, kurā nosaka kontekstu un izskaidro saikni starp priekšlikumiem¹⁷. Šā priekšlikuma pamatā esošie principi un jo īpaši jēdziens par lietotāju radītu vērtību ir saskaņoti ar priekšlikumu direktīvai par visaptverošu risinājumu un ieteikumu, kā paskaidrots paziņojumā. Proti, šis pagaidu pasākums attiecas uz tiem gadījumiem, kad lietotāju ieguldījums vērtības radīšanā uzņēmumam ir nozīmīgāks, savukārt lietotāju radītas vērtības jēdziens ir arī faktors, ko ar visaptverošo risinājumu cenšas atspoguļot uzņēmumu nodokļu sistēmā.

- **Saskanība ar citām Savienības politikas jomām**

¹² COM(2016) 685 *final* un COM(2016) 683 *final*.

¹³ Padomes Direktīva (ES) 2017/2455 (2017. gada 5. decembris), ar ko groza Direktīvu 2006/112/EK un Direktīvu 2009/132/EK attiecībā uz konkrētām pievienotās vērtības nodokļa saistībām pakalpojumu sniegšanā un preču tālpārdošanā (OV L 348, 29.12.2017., 7. lpp.).

¹⁴ COM(2016) 148 *final*.

¹⁵ COM(2018) 147 *final*.

¹⁶ C(2018) 1650 *final*.

¹⁷ COM(2018) 146 *final*.

Šis priekšlikums ir arī saskaņā ar digitālā vienotā tirgus stratēģiju¹⁸, attiecībā uz kuru Komisija ir apņēmusies privātpersonām un uzņēmumiem nodrošināt piekļuvi tiešsaistes darbībām godīgas konkurences apstākļos, kā arī pavērt digitālās iespējas iedzīvotājiem un uzņēmumiem un stiprināt Eiropas līderpozīciju digitālajā ekonomikā.

2. JURIDISKAIS PAMATS, SUBSIDIARITĀTE UN PROPORCIONALITĀTE

• Juridiskais pamats

Ierosinātās direktīvas pamatā ir Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 113. pants. Minētajā pantā paredzēts, ka Padome saskaņā ar īpašu likumdošanas procedūru pēc apspriešanās ar Eiropas Parlamentu un Ekonomikas un sociālo lietu komiteju, ar vienprātīgu lēmumu pieņem noteikumus par tiesību aktu saskaņošanu attiecībā uz citiem netiešajiem nodokļiem tiktāl, ciktāl tāda saskaņošana ir vajadzīga, lai nodrošinātu iekšējā tirgus izveidi un darbību un novērstu konkurences izkropļojumus.

• Subsidiaritāte (neekskluzīvas kompetences gadījumā)

Priekšlikums atbilst Līguma par Eiropas Savienību (LES) 5. pantā noteiktajam subsidiaritātes principam. Gaidot kopīgu un koordinētu rīcību Savienības līmenī, kas reformētu uzņēmumu nodokļu sistēmu, aptverot uzņēmumu digitālās darbības, dalībvalstis var ieviest vienpusējus pasākumus, lai risinātu problēmas saistībā ar nodokļu uzlikšanu digitālās ekonomikas uzņēmumiem. Daži no šiem pasākumiem, kas var būt ļoti dažādi, jau ir ieviesti vai tiek plānoti dalībvalstīs. Šajā saistībā ir nepieciešama Savienības rīcība, lai mazinātu Savienības vienotā tirgus sadrumstalotību un novērstu konkurences kropļojumus ES iekšienē, ko izraisa šādu atšķirīgu vienpusēju darbību pieņemšana valstu līmenī. Turklāt ES risinājums, nevis dažādi valstu politikas pasākumi, samazinātu atbilstības nodrošināšanas slogu uzņēmumiem, kuriem piemērojami jaunie noteikumi, kā arī dotu spēcīgu signālu starptautiskajai sabiedrībai par ES apņemšanos rīkoties, lai nodrošinātu taisnīgu nodokļu uzlikšanu digitālajā ekonomikā.

• Proporcionalitāte

Vēlamais risinājums ir saskaņā ar proporcionalitātes principu, proti, tas nozīmē, ka rīcība nesniegsies tālāk par to, kas ir nepieciešams Līgumu mērķu īstenošanai, un konkrēti vienotā tirgus sekmīgas darbības nodrošināšanai. Subsidiaritātes pārbaudes rezultāti liecina, ka dalībvalstis nevar atrisināt problēmu, nekaitējot vienotajam tirgum. Turklāt šā priekšlikuma mērķis ir ieviest kopēju nodokļa struktūru, vienlaikus atstājot pietiekamu rīcības brīvību dalībvalstīm noteikt konkrētus administratīvos aspektus, kas saistīti ar šo pasākumu, piemēram, grāmatvedības un uzskaites pienākumus, kā arī citus pienākumus, kas paredzēti, lai nodrošinātu maksājamā DPN faktisku nomaksu. Dalībvalstis var arī pieņemt pasākumus saistībā ar izvairīšanās no nodokļu maksāšanas, nodokļu apiešanas un ļaunprātīgas izmantošanas novēršanu attiecībā uz DPN, un tās saglabā spēju piedzīt DPN samaksu un veikt nodokļu revīziju saskaņā ar saviem noteikumiem un procedūrām. Sk. arī šim priekšlikumam pievienotā ietekmes novērtējuma¹⁹ 9.4.2. iedaļu.

• Juridiskā instrumenta izvēle

Ir ierosināta direktīva, kas ir vienīgais pieejamais instruments saskaņā ar LESD 113. pantu.

¹⁸ COM(2015) 192 *final*.

¹⁹ SWD(2018) 81 *final*.

3. EX POST IZVĒRTĒJUMU, APSPRIEŠANĀS AR IEINTERESĒTAJĀM PERSONĀM UN IETEKMES NOVĒRTĒJUMU REZULTĀTI

- **Apspriešanās ar ieinteresētajām personām**

Apspriešanās stratēģijā uzmanība tika pievērsta trim galvenajām ieinteresēto personu grupām: dalībvalstu nodokļu administrācijām, uzņēmumiem un iedzīvotājiem. Divi galvenie apspriešanās pasākumi ietvēra atklātu sabiedrisko apspriešanu, kuras ietvaros 12 nedēļu laikā (no 2017. gada 26. oktobra līdz 2018. gada 3. janvārim) tika saņemtas kopumā 446 atbildes, un mērķorientētu aptauju, kas tika nosūtīta visām nodokļu administrācijām Savienībā. Labas nodokļu pārvaldības platformas (kurā piedalās visas nodokļu iestādes Savienībā un 15 organizācijas, kas pārstāv uzņēmumus, pilsonisko sabiedrību un nodokļu speciālistus) locekļi ir informēti par šo iniciatīvu, un tie tika lūgti paust savu viedokli. Vērā tika ņemtas arī spontāni paustās atsauksmes. Kā redzams šim priekšlikumam pievienotā ietekmes novērtējuma 2. pielikumā, ieinteresētās personas kā vēlamo iespēju pagaidu risinājumam atzina nodokli par ieņēmumiem, kuri igūti no konkrētu digitālo pakalpojumu sniegšanas (10 no 21 valstu nodokļu iestādes, kā arī 53 % respondentu, kas piedalījās atvērtajā sabiedriskajā apspriešanās).

- **Ietekmes novērtējums**

Komisijas Regulējuma kontroles padome 2018. gada 7. februārī izskatīja priekšlikuma ietekmes novērtējumu. Padome sniedza pozitīvu atzinumu par priekšlikumu, kā arī vairākus ieteikumus, kuri tika ņemti vērā galīgajā ietekmes novērtējuma redakcijā. Padomes atzinums, ieteikumi un paskaidrojums par to, kā tie tika ņemti vērā, ir iekļauti šim priekšlikumam pievienotā Komisijas dienestu darba dokumenta²⁰ 1. pielikumā. Pārskatu par to, ko šis priekšlikums ietekmēs un kādā veidā, skatīt šā dokumenta 3. pielikumā.

Šā priekšlikuma ietekmes novērtējumā tika izskatītas vairākas iespējas attiecībā uz pagaidu risinājumu. Tomēr vairāku juridisko ierobežojumu dēļ kļuva skaidrs, ka jākoncentrējas uz nodokli par ieņēmumiem, kas gūti no konkrētu digitālo pakalpojumu sniegšanas. Tika apsvērti vairāki risinājumi attiecībā uz šādu DPN modeli (skatīt ietekmes novērtējuma 9.2. iedaļu) un jo īpaši tā darbības jomu (kādi pakalpojumi ir aptverti), apgrozījuma robežvērtības piemērošanu (kuri uzņēmumi ir aptverti), nodokļa likmi un nodokļa iekasēšanu.

Kā paskaidrots ietekmes novērtējumā, šā risinājuma vēlamais modelis ir nodoklis ar šauru darbības jomu, ko piemēro uzņēmuma bruto ieņēmumiem, kas gūti no konkrētu digitālo pakalpojumu sniegšanas, kur svarīga ir lietotāju radītā vērtība un kur tikai uzņēmumi, kas pārsniedz divas ar ieņēmumiem saistītas robežvērtības, būtu kvalificējami kā nodokļu maksātāji, kam jāmaksā šis nodoklis.

4. IETEKME UZ BUDŽETU

Priekšlikums neietekmēs Savienības budžetu.

5. CITI ELEMENTI

- **Īstenošanas plāni un uzraudzības, izvērtēšanas un ziņošanas kārtība**

Kad direktīva būs pieņemta, Komisija ciešā sadarbībā ar dalībvalstīm uzraudzīs tās īstenošanu un piemērošanu un, pamatojoties uz rādītājiem, kas noteikti šim priekšlikumam pievienotā

²⁰ SWD(2018) 81 *final*.

ietekmes novērtējuma 10. iedaļā, izvērtēs, vai šī iniciatīva darbojas pareizi un cik lielā mērā ir sasniegti tās mērķi.

- **Konkrētu priekšlikuma noteikumu sīks skaidrojums**

Definīcijas (2. pants)

Šajā pantā sniegtas definīcijas dažādiem jēdzieniem, kas nepieciešami direktīvas noteikumu piemērošanai.

Ar nodokli apliekamie ieņēmumi (3. pants)

Šajā pantā definēts, kuri ieņēmumi šīs direktīvas nolūkā ir kvalificējami kā ar nodokli apliekamie ieņēmumi.

DPN ir nodoklis ar mērķorientētu darbības jomu, ko piemēro ieņēmumiem, kas gūti no tādu konkrētu digitālo pakalpojumu sniegšanas, ko raksturo lietotāju radīta vērtība. DPN darbības jomā ietilpst pakalpojumi, kuros lietotāja līdzdalība digitālajā darbībā ir būtisks ieguldījums šo darbību veicošajam uzņēmumam un kuri ļauj šim uzņēmumam gūt ieņēmumus no šīs darbības. Citiem vārdiem sakot, šī direktīva aptver darījumdarbības modeļus, kas bez lietotāju iesaistes nevarētu pastāvēt to pašreizējā formā. Šo digitālo pakalpojumu lietotāju loma ir unikāla un sarežģītāka nekā tradicionālā pircēju loma. Šos pakalpojumus var sniegt attālināti, kas nozīmē, ka pakalpojumu sniedzējam nav obligāti fiziski jāatrodas tajā jurisdikcijā, kurā atrodas lietotāji un tiek radīta vērtība. Tādēļ šādi darījumdarbības modeļi rada vislielāko atšķirību starp vietu, kurā peļņa tiek aplikta ar nodokli, un vietu, kur tiek radīta vērtība. Tomēr, ar nodokli apliekamais objekts ir ieņēmumi, kas gūti no lietotāju ieguldījuma pārvēršanas naudas izteiksmē, nevis no pašas lietotāju līdzdalības.

Pastāv vairāki veidi, kā lietotāju līdzdalība var palielināt uzņēmuma vērtību. Piemēram, digitālie uzņēmumi var iegūt informāciju par lietotāju darbībām digitālajās saskarnēs, ko parasti izmanto, lai uz šādiem lietotājiem vērstu reklāmu, vai ko var par atlīdzību nosūtīt trešām personām. Cits veids ir lietotāju aktīva un pastāvīga iesaiste daudzpusējās digitālajās saskarnēs, kas balstās uz tīkla efektu, kur, vispārīgi runājot, pakalpojuma vērtība palielinās, pieaugot saskarni izmantojošo lietotāju skaitam. Šādu saskarņu vērtība ir saikne starp lietotājiem un to saziņa, kas bieži vien var nozīmēt lietotāju veiktu informācijas augšupielādēšanu un apmaiņu tīklā. Šādas daudzpusējas digitālās saskarnes var arī atvieglot pakārtoto preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu tieši starp lietotājiem, kas ir vēl viens lietotāju līdzdalības nepārprotams veids.

Pamatojoties uz šiem dažādajiem lietotāju līdzdalības veidiem, kas aprakstīti iepriekš, šā nodokļa piemērošanas jomā tiktu iekļauti ieņēmumi (ar nodokli apliekamie ieņēmumi), kas gūti no jebkura turpmāk uzskaitītā pakalpojuma sniegšanas (ar nodokli apliekamie pakalpojumi), kā noteikts 3. panta 1. punktā:

- pakalpojumi, kas izpaužas kā tādas reklāmas izvietošana digitālajā saskarnē, kas vērsta uz šīs saskarnes lietotājiem; kā arī tādu savāktu datu par lietotājiem nosūtīšana, kas ģenerēti no šādu lietotāju darbībām digitālajās saskarnēs;
- pakalpojumi, kas izpaužas kā daudzpusēju digitālo saskarņu nodrošināšana lietotājiem un ko var apzīmēt arī kā “starpniecības pakalpojumus”, kas ļauj lietotājiem atrast citus lietotājus un sazināties ar tiem un kas var arī atvieglot pakārtoto preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu tieši starp lietotājiem.

Reklāmas pakalpojumu sniegšana, kas izpaužas kā tādas klienta reklāmas izvietošana digitālajā saskarnē, kas vērsta uz šīs saskarnes lietotājiem, 3. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir definēta plašā nozīmē atbilstoši izvērtētajiem darījumdarbības modeļiem. Tas ir tāpēc, ka šādas reklāmas izvietošana digitālajā kontekstā ir veids, kādā uzņēmums, kurš ļauj izvietot

reklāmu digitālajā saskarnē, parasti pārvērš naudā lietotāju datu plūsmu un lietotāju dati tiek ņemti vērā vietas noteikšanas nolūkā. Pakalpojuma definīcijā nav ņemts vērā, vai reklāmas pakalpojumu sniedzējam pieder digitālā saskarne, kurā ir izvietota reklāma. Tomēr 3. panta 3. punktā ir precizēts, ka gadījumos, kad reklāmas pakalpojuma sniedzējs un digitālās saskarnes īpašnieks ir dažādas vienības, netiek uzskatīts, ka pēdējais minētais ir sniedzis ar nodokli apliekamu pakalpojumu, uz ko attiecas 3. panta 1. punkta a) apakšpunkts. Nolūks ir izvairīties no lavīnveida ietekmes vai nodokļu dubultas uzlikšanas vieniem un tiem pašiem ieņēmumiem (daļa no ieņēmumiem, ko gūst vienība, kura izvieto klienta reklāmu, tiks samaksāta tās digitālās saskarnes īpašniekam, kurā šāda reklāma tiks izvietota, apmaiņā pret digitālās telpas iznomāšanu šajā saskarnē).

Starpniecības pakalpojumi ir definēti 3. panta 1. punkta b) apakšpunktā, atsaucoties uz daudzpusējām digitālajām saskarnēm, kas ļauj lietotājiem atrast citus lietotājus un sazināties ar tiem; šis aspekts ļauj šādu pakalpojumu sniedzējiem gūt labumu no tīkla efekta. Šo saskarņu spēja izveidot saikni starp lietotājiem ļauj nošķirt starpniecības pakalpojumus no citiem pakalpojumiem, ko arī var uzskatīt par tādiem, kas atvieglo saziņu starp lietotājiem, bet kuros lietotāji nevar sazināties cits ar citu, ja vien tie jau nav nodibinājuši sakarus, izmantojot citus līdzekļus (piemēram, tūlītējo ziņapmaiņu). Vērtības radīšana šādiem citiem pakalpojumiem, ko parasti var definēt kā saziņas vai maksājumu pakalpojumus, nozīmē izstrādāt un pārdot atbalsta programmatūru, kas ļauj veikt saziņu, un tā ir mazākā mērā piesaistīta lietotāju līdzdalībai. Tādēļ saziņas vai maksājumu pakalpojumi ir ārpus šā nodokļa darbības jomas, kā paskaidrots 3. panta 4. punkta a) apakšpunktā.

Attiecībā uz gadījumiem, kuri ietver daudzpusējas digitālās saskarnes, kas atvieglo pakārtoto preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu tieši starp saskarnes lietotājiem, šajos darījumos gūtie lietotāju ieņēmumi ir ārpus šā nodokļa piemērošanas jomas. DPN piemērošanas jomā neietilpst arī ieņēmumi, kas gūti no mazumtirdzniecības darbībām, kas ietver tādu preču vai pakalpojumu pārdošanu, kas ir pasūtīti tiešsaistē, izmantojot šādu preču piegādātāja vai pakalpojumu sniedzēja tīmekļa vietni (kas var ietvert darbību, ko parasti kvalificē kā “e-komerciju”), jo vērtības radīšana mazumtirgotājam attiecas uz piegādātajām precēm vai sniegtajiem pakalpojumiem un digitālā saskarne tiek izmantota tikai kā saziņas līdzeklis.

Turklāt 3. panta 4. punktā ir precizēts, ka pakalpojumi, ko vienība sniedz lietotājiem digitālajā saskarnē un kas ietver digitālā satura, piemēram, video, audio vai teksta (kas vai nu pieder šai vienībai, vai kur vienība ir ieguvusi tiesības tos izplatīt) nodrošināšanu, nav uzskatāmi par starpniecības pakalpojumiem un tāpēc būtu jāizslēdz no nodokļa piemērošanas jomas, jo ir mazāk skaidrs, cik lielā mērā lietotāju līdzdalībai ir būtiska nozīme vērtības radīšanā uzņēmumam. Ir nepieciešams precizēt šo punktu, jo daži digitālā satura piegādātāji digitālajā saskarnē varētu pieļaut zināma veida saziņu starp šāda satura saņēmējiem, un tādējādi varētu uzskatīt, ka uz tiem attiecas starpniecības pakalpojumus sniedzējo daudzpusējo digitālo saskarņu definīcija. Tomēr šādos apstākļos saziņa starp lietotājiem joprojām ir papildu elements digitālā satura piegādei, kur vienīgais vai galvenais lietotāja mērķis ir saņemt digitālo saturu no digitālo saskarni piedāvājošās vienības (piemēram, vienības veikta video spēles piegāde lietotājam, izmantojot digitālo saskarni, būtu uzskatāma par šīs vienības veiktu digitālā satura piegādi, uz ko neattiecas DPN piemērošanas joma, neatkarīgi no tā, vai lietotājs var spēlēt pret citiem lietotājiem un tādējādi starp tiem tiek pieļauta zināma veida saziņa).

Vienības veikta digitālā satura piegāde lietotājiem, izmantojot digitālo saskarni, kas ir pakalpojums ārpus DPN piemērošanas jomas, būtu jānošķir no tādas daudzpusējās digitālās saskarnes nodrošināšanas, ar kuras palīdzību lietotāji var augšupielādēt digitālo saturu un dalīties tajā ar citiem lietotājiem, vai no tādas saskarnes nodrošināšanas, kas atvieglo digitālā satura pakārtotu piegādi tieši starp lietotājiem. Šie pēdējie minētie pakalpojumi ir starpniecības pakalpojums, ko sniedz vienība, kas nodrošina daudzpusējo digitālo saskarni, un

tādēļ tie ietilpst DPN piemērošanas jomā neatkarīgi no pakārtotā darījuma rakstura. Tāpēc 3. panta 4. punkta a) apakšpunktā ir uzsvērts, ka digitālā satura piegādi, kas nav DPN piemērošanas jomā, veic vienība, kura nodrošina digitālo saskarni, ar kuras starpniecību tiek piegādāts digitālais saturs, nevis šīs saskarnes lietotāji attiecībā uz citiem lietotājiem.

Ar nodokli apliekamie pakalpojumi, kas ietver savāktu datu par lietotājiem nosūtīšanu, ir definēti 3. panta 1. punkta c) apakšpunktā, ietverot atsauci uz datiem, kas ģenerēti no šādu lietotāju darbībām digitālajās saskarnēs. Tas ir tādēļ, ka DPN piemērošanas jomā ietilpst pakalpojumi, kuros digitālās saskarnes tiek izmantotas, lai radītu lietotāju ieguldījumu, nevis pakalpojumi, kuros saskarnes izmanto, lai pārraidītu citādā veidā ģenerētus datus. Tāpēc DPN nav nodoklis, ko piemēro datu vākšanai vai uzņēmuma savāktu datu izmantošanai šā uzņēmuma iekšējām vajadzībām, vai uzņēmuma savāktu datu bezmaksas apmaiņai ar citām pusēm. DPN attiecas uz tādu datu nosūtīšanu par atlīdzību, kas iegūti no ļoti specifiskas darbības (lietotāju darbības digitālajās saskarnēs).

3. panta 4. punkta b) un c) apakšpunktā ir paskaidrots, ka pakalpojumi, kas reglamentēti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/65/ES²¹ I pielikuma A iedaļas 1. līdz 9. punktā un kurus sniedz tirdzniecības vietas vai sistemātiski internalizētāji, kā noteikts šajā direktīvā, vai regulēti kolektīvās finansēšanas pakalpojumu sniedzēji, neietilpst DPN piemērošanas jomā. Turklāt pakalpojumi, kas ietver aizdevumu piešķiršanas atvieglošanu un kurus sniedz regulēto kolektīvās finansēšanas pakalpojumu sniedzēji, neietilpst DPN piemērošanas jomā. Jēdziens “regulēto kolektīvās finansēšanas pakalpojumu sniedzēji” attiecas uz pakalpojumu sniedzējiem, uz kuriem attiecas visi turpmākie Savienības noteikumi, kas pieņemti saskaņā ar LESD 114. pantu, par kolektīvās finansēšanas pakalpojumu regulēšanu.

Daudzpusējās digitālās saskarnes, kas ļauj lietotājiem saņemt tirdzniecības izpildes pakalpojumus, investīciju pakalpojumus vai investīciju izpētes pakalpojumus, piemēram, iepriekš minēto vienību nodrošinātos pakalpojumus, vai kas ļauj uzzināt par šādiem pakalpojumiem, bieži vien ietver lietotāju saziņu. Tomēr lietotājam nav būtiska nozīme vērtības radīšanā vienībai, kura nodrošina digitālo saskarni. Tā vietā vērtību rada šādas vienības spēja apvienot finanšu produktu pircējus un pārdevējus īpašos un atšķirīgos apstākļos, kas citos gadījumos neīstenotos (salīdzinājumā, piemēram, ar darījumiem, kas noslēgti ārpus šādām saskarnēm tieši starp darījumu partneriem). Pakalpojums, kas ietver digitālās saskarnes nodrošināšanu, ko veic šāda vienība, ir plašāks nekā tikai starp šādas saskarnes lietotājiem veikto finanšu instrumentu darījumu atvieglošana. Jo īpaši, mērķis regulētajiem pakalpojumiem, kuri ir izslēgti no šīs direktīvas darbības jomas, ir nodrošināt drošu vidi finanšu darījumiem. Tādējādi vienība, kas sniedz šos pakalpojumus, nosaka īpašus nosacījumus, saskaņā ar kuriem var veikt šos finanšu darījumus, lai nodrošinātu tādas būtiskus elementus kā darījumu izpildes kvalitāte, pārredzamības līmenis tirgū un godīga attieksme pret ieguldītājiem. Visbeidzot, šādiem pakalpojumiem ir būtisks atsevišķs mērķis atvieglot finansēšanu, investīcijas vai uzkrājumus.

Attiecībā uz kolektīvās finansēšanas platformām uz investīcijām un aizdevumiem balstīta kolektīvā finansē

šana neietilpst nodokļa piemērošanas jomā, jo šādu pakalpojumu sniedzējiem ir tāda pati loma kā tirdzniecības vietām un sistemātiskiem internalizētājiem, un tādējādi tie neveic vienkāršu starpniecību. Tomēr kolektīvās finansēšanas platformu sniegtie pakalpojumi, kas

²¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/65/ES (2014. gada 15. maijs) par finanšu instrumentu tirgiem un ar kuru groza Direktīvu 2002/92/EK un Direktīvu 2011/61/ES (OV L 173, 12.6.2014., 349. lpp.).

nav uz investīcijām un aizdevumiem balstīti pakalpojumi un ietver starpniecību, piemēram, ziedojumos un ienesīgumā balstīta kolektīvā finansēšana vai šādu platformu sniegtie pakalpojumi, kas ietver reklāmas izvietojumu, ir šīs direktīvas darbības jomā.

Tā kā datu nosūtīšana, ko veic tirdzniecības vietas, sistemātiski internalizētāji un regulēto kolektīvās finansēšanas pakalpojumu sniedzēji, aprobežojas ar iepriekš aprakstīto regulēto finanšu pakalpojumu sniegšanu un veido daļu no tās un tā kā šādu nosūtīšanu regulē saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, šo vienību veiktiem datu nosūtīšanas pakalpojumiem arī vajadzētu būt izslēgtiem no DPN piemērošanas jomas, kā noteikts 3. panta 5. punktā.

3. panta 2. punktā ir precizēts, ka DPN piemēro uzņēmuma bruto ieņēmumiem, kas gūti no tādu pakalpojumu sniegšanas, uz kuriem attiecas šis nodoklis, atskaitot pievienotās vērtības nodokli un citus līdzīgus nodokļus.

3. panta 7. punktā ir precizēts, ka ieņēmumi no tādu ar nodokli apliekamu pakalpojumu sniegšanas starp vienībām, kas ietilpst konsolidētā grupā finanšu grāmatvedības nolūkā, nav uzskatāmi par ieņēmumiem, kas apliekami ar nodokli.

Saskaņā ar 3. panta 8. punktu, ja vienība, kas ietilpst konsolidētā grupā finanšu grāmatvedības nolūkā, sniedz ar nodokli apliekamu pakalpojumu trešajai personai, bet atlīdzību par šādu pakalpojumu saņem cita grupas vienība, tiek uzskatīts, ka atlīdzību saņem vienība, kas sniedz ar nodokli apliekamus pakalpojumus. Šis noteikums ir drošības līdzeklis, lai nepieļautu, ka vienība, kas sniedz ar nodokli apliekamus pakalpojumus un gūst no šādiem pakalpojumiem ieņēmumus, izmantojot citu tās pašas grupas vienību, izvairās no DPN saistībām.

Nodokļa maksātājs (4. pants)

Saskaņā ar 4. panta 1. punktu vienība, kas pārsniedz abas turpmāk minētās robežvērtības, DPN nolūkos ir kvalificējama kā “nodokļa maksātājs”:

- kopējie ieņēmumi pasaules līmenī, ko uzņēmums deklarējis par pēdējo pilno finanšu gadu un par ko ir pieejams finanšu pārskats, pārsniedz EUR 750 000 000, un
- ar nodokli apliekamie kopējie ieņēmumi, ko vienība gūst Savienībā attiecīgajā finanšu gadā, pārsniedz EUR 50 000 000.

Pirmā robežvērtība (kopējie gada ieņēmumi pasaules līmenī) ierobežo nodokļa piemērošanu, attiecinot to tikai uz noteikta līmeņa uzņēmumiem, kuri ir izveidojuši spēcīgu tirgus pozīciju, kas tiem ļauj gūt salīdzinoši lielāku labumu no tīkla efektiem un lielo datu izmantošanas un tādējādi balstīt savus darbījumbiznesa modeļus uz lietotāju līdzdalību. Šādi darbījumbiznesa modeļi, kuru rezultātā rodas lielākas atšķirības starp vietu, kurā peļņa tiek aplikta ar nodokli, un vietu, kur tiek radīta vērtība, ietilpst nodokļa piemērošanas jomā. Tādu uzņēmumu ekonomiskās iespējas, kas kvalificējami kā nodokļa maksātāji, būtu jāuzskata par indikatoru, kas norāda to spēju piesaistīt lielu skaitu lietotāju, kas ir nepieciešams šādu darbījumbiznesa modeļu dzīvotspējai. Turklāt lielākiem uzņēmumiem ir iespēja iesaistīties agresīvā nodokļu plānošanā. Tāpēc tāda pati robežvērtība ir ierosināta citās Savienības iniciatīvās, piemēram, KKKUINB. Paredzēts, ka šāda robežvērtība nodrošinās juridisko noteiktību un ļaus uzņēmumiem un nodokļu iestādēm vieglāk un lētāk noteikt, vai vienībai ir jāmaksā DPN, it īpaši, ņemot vērā to, ka dažas no šīm vienībām, iespējams, atsevišķi neuzskaita ieņēmumus no darbībām, kas ietilpst šā nodokļa piemērošanas jomā. Šai robežvērtībai būtu jāizslēdz arī mazie uzņēmumi un jaunuzņēmumi, kurus atbilstības jaunajam nodoklim nodrošināšanas slogs visticamāk ietekmētu nesamērīgā veidā.

Savukārt otrā robežvērtība (kopējie ar nodokli apliekamie gada ieņēmumi Savienībā) ierobežo nodokļa piemērošanu, aptverot tikai tos gadījumus, kad pastāv būtiska digitālā pēda Savienības līmenī saistībā ar ieņēmumiem, uz kuriem attiecas DPN. Šī robežvērtība tiek

noteikta Savienības līmenī, tādējādi neņemot vērā tirgu lielumu atšķirības, kas var pastāvēt Savienībā.

Ja uzņēmums pieder konsolidētai grupai finanšu grāmatvedības nolūkā, robežvērtības ir jāpiemēro kopējiem konsolidētās grupas ieņēmumiem, kā noteikts 4. panta 6. punktā.

Neatkarīgi no tā, vai uzņēmējdarbība tiek veikta dalībvalstī vai ārpus Savienības jurisdikcijā, uzņēmums, kurš atbilst abiem iepriekš minētajiem nosacījumiem, būtu kvalificējams kā nodokļa maksātājs. Atkarībā no tā, kur nodokļa maksātājs veic uzņēmējdarbību, scenāriji, kādos var rasties DPN saistības, var būt, piemēram, šādi: nodokļa maksātājs veic uzņēmējdarbību trešā valstī un tam DPN jāmaksā dalībvalstī, nodokļa maksātājs veic uzņēmējdarbību dalībvalstī un tam DPN jāmaksā citā dalībvalstī vai nodokļa maksātājs veic uzņēmējdarbību dalībvalstī un tam DPN jāmaksā šajā pašā dalībvalstī.

Nodokļa uzlikšanas vieta (5. pants)

5. pantā ir noteikts, kāda vienības gūto ar nodokli apliekamo ieņēmumu daļa ir uzskatāma par dalībvalstī gūto daļu šā nodokļa vajadzībām. Saskaņā ar lietotāju radītās vērtības jēdzienu, uz kura balstās DPN objektīvā darbības joma, šis noteikums paredz, ka DPN ir jāmaksā tajā dalībvalstī vai dalībvalstīs, kur atrodas lietotāji.

Šāda pieeja atbilst loģikai, saskaņā ar kuru lietotāju iesaiste uzņēmuma digitālajās darbībās rada vērtību šim uzņēmumam, kas ne vienmēr ietver lietotāju veiktu maksājumu (piemēram, reklāmas skatītāji digitālajā saskarnē) vai kas var ietvert tikai dažu lietotāju veiktu maksājumu (piemēram, daudzpusējas digitālās saskarnes, kurās tikai dažiem lietotājiem jāmaksā par piekļuvi saskarnei, kamēr citiem lietotājiem ir bezmaksas pieeja). Tādēļ tiesības uzlikt DPN ir tai dalībvalstij, kurā atrodas lietotājs, neatkarīgi no tā, vai lietotājs ir sniedzis ieguldījumu naudas izteiksmē uzņēmuma ienākumu radīšanā. Ir paredzēti īpaši noteikumi, lai noteiktu, kādos gadījumos ir uzskatāms, ka lietotājs atrodas dalībvalstī.

Ar nodokli apliekamie ieņēmumi, kas gūti no tādu pakalpojumu sniegšanas, kas apliekami ar nodokli, šīs direktīvas nolūkos ir uzskatāmi par tādiem, kas gūti dalībvalstī taksācijas periodā, ja šādu pakalpojumu lietotājs atrodas attiecīgajā dalībvalstī šajā taksācijas periodā saskaņā ar 5. panta 2. punkta noteikumiem, kas jāpiemēro katram ar nodokli apliekamā pakalpojuma veidam. Ja lietotāji, kas iesaistīti ar nodokli apliekamā pakalpojumā, atrodas dažādās dalībvalstīs vai ārpus Savienības jurisdikcijās, ar nodokli apliekamie ieņēmumi, ko vienība gūst no minētā pakalpojuma sniegšanas, būtu proporcionāli jāsadala katrai dalībvalstij saskaņā ar vairākiem sadales principiem, kas izklāstīti 5. panta 3. punktā attiecībā uz katru ar nodokli apliekamā pakalpojuma veidu. Šādi sadales principi ir noteikti, ņemot vērā katra ar nodokli apliekamā pakalpojuma būtību un, jo īpaši, elementus, kas pakalpojuma sniedzējam ļauj gūt ieņēmumus.

Attiecībā uz pakalpojumu, kas apliekams ar nodokli un kas izpaužas kā reklāmas izvietošana digitālajā saskarnē, lai noteiktu, cik liela ieņēmumu daļa attiecīgajā taksācijas periodā ir attiecināma uz konkrēto dalībvalsti, ņem vērā to, cik reizes taksācijas periodā reklāma ir izvietota lietotāju ierīcēs šajā dalībvalstī.

Attiecībā uz daudzpusēju digitālo saskarņu nodrošināšanu, lai noteiktu, cik liela ieņēmumu daļa attiecīgajā taksācijas periodā ir attiecināma uz konkrēto dalībvalsti, tiek nošķirti gadījumi, kad saskarne atvieglo pakārtotos darījumus tieši starp lietotājiem, un gadījumi, kad tas tā nav. Gadījumos, kas ietver pakārtoto darījumu atvieglošanu, ar nodokli apliekamos ieņēmumus taksācijas periodā attiecina uz dalībvalsti, pamatojoties uz to lietotāju skaitu, kas noslēguši šādu darījumu taksācijas periodā, izmantojot ierīci šajā dalībvalstī. Tas ir tāpēc, ka tā ir darbība, kas parasti rada ieņēmumus vienībai, kura nodrošina saskarni. Tiesības uzlikt nodokļus tāda uzņēmuma ieņēmumiem, kas nodrošina saskarni, tiek piešķirtas dalībvalstīm,

kurās atrodas lietotāji, kas noslēdz pakārtotos darījumus, neatkarīgi no tā, vai lietotāji ir pakārtoto preču vai pakalpojumu pārdevēji vai pircēji. Tas ir tādēļ, ka tie abi ar savu līdzdalību rada vērtību daudzpusējai digitālajai saskarnei, ņemot vērā to, ka saskarnes uzdevums ir saskaņot piedāvājumu un pieprasījumu. Tomēr, ja starpniecības pakalpojums neietver pakārtoto darījumu atvieglošanu, ieņēmumus parasti gūst no periodiskiem maksājumiem pēc tam, kad reģistrēts vai atvērts konts digitālajā saskarnē. Tādējādi, lai ar nodokli apliekamos ieņēmumus attiecinātu uz dalībvalsti taksācijas periodā, tiek ņemts vērā to lietotāju skaits šajā taksācijas periodā, kuriem ir konts, kas tika atvērts, izmantojot ierīci minētajā dalībvalstī, neatkarīgi no tā, vai konts tika atvērts minētajā taksācijas gadā vai agrāk.

Attiecībā uz savāktu datu par lietotājiem nosūtīšanu, lai ar nodokli apliekamos ieņēmumus taksācijas periodā attiecinātu uz dalībvalsti, ņem vērā to lietotāju skaitu, no kuriem šajā taksācijas periodā nosūtītie dati ir tikuši iegūti, šiem lietotājiem izmantojot ierīci minētajā dalībvalstī.

Turklāt 5. panta 4. punktā ir precizēts, ka, lai noteiktu nodokļa uzlikšanas vietu, nav jāņem vērā vieta, no kuras tiek veikts maksājums par pakalpojumiem, kas apliekami ar nodokli. Attiecībā uz gadījumiem, kas ietver pakārtoto preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu tieši starp daudzpusējas digitālās platformas lietotājiem, netiek ņemta vērā arī vieta, kurā tiek veikti šādi pakārtotie darījumi.

Pamatojoties uz 5. panta 5. punkta noteikumu, uzskata, ka lietotāji atrodas dalībvalstī, kurā ir to lietotās ierīces interneta protokola (IP) adrese, vai šo atrašanās vietu nosaka, izmantojot jebkuru citu ģeolokācijas metodi, ja tā ir precīzāka. IP adrese ir vienkāršs un efektīvs veids lietotāja atrašanās vietas noteikšanai. Turklāt, ja nodokļa maksātājs ar citu ģeolokācijas līdzekļu starpniecību uzzina, ka lietotājs neatrodas tajā dalībvalstī, uz kuru norāda IP adrese, šis nodokļa maksātājs joprojām varētu izmantot šos citus ģeolokācijas līdzekļus, lai noteiktu nodokļa uzlikšanas vietu.

Nodokļa iekasējamība, aprēķins un likme (6.-8. pants)

Saskaņā ar 6. pantu jaunais nodoklis dalībvalstī tiks iekasēts par to ar nodokli apliekamo ieņēmumu daļu, ko nodokļa maksātājs guvis taksācijas periodā un kas tiek uzskatīti par gūtiem šajā dalībvalstī.

7. pantā ir paredzēts noteikums par DPN aprēķināšanu.

8. pantā ir noteikta visā Savienībā vienota likme 3 %.

Pienākumi (9.-19. pants)

9. –19. pantā ir paredzēta virkne pienākumu, kas jāizpilda nodokļu maksātājiem, kuriem ir DPN saistības.

9. pantā ir precizēts, ka nodokļa maksātājs, kurš sniedz ar nodokli apliekamus pakalpojumus, ir atbildīgs par nodokļa nomaksu un 3. nodaļā noteikto pienākumu izpildi. Tajā arī noteikts, ka konsolidētai grupai finanšu grāmatvedības nolūkā ir iespēja izvirzīt vienu vienību šajā grupā DPN nomaksai un 3. nodaļas pienākumu izpildei katra tāda nodokļa maksātāja vārdā šajā grupā, kam jāmaksā DPN.

Lai pārvaldītu ar šo nodokli saistītos administratīvos aspektus, visiem nodokļu maksātājiem tiek darīts pieejams vienkāršošanas mehānisms, proti, vienots kontaktpunkts. Vienotā kontaktpunkta darbība ir balstīta uz ideju, ka nodokļa maksātājam, kuram ir DPN saistības vienā vai vairākās dalībvalstīs, vajadzētu būt iespējai izmantot vienoto kontaktpunktu (identifikācijas dalībvalsts), ar kura starpniecību var tikt izpildītas visas nodokļa maksātāja DPN saistības (identificēšana, DPN deklarācijas iesniegšana un maksājums). Šai

identifikācijas dalībvalstij ir pienākums dalīties ar šo informāciju ar citām dalībvalstīm, kurās ir jāmaksā DPN, kā arī nodot DPN daļu, kas iekasēta šo citu dalībvalstu vārdā.

Kā paskaidrots 10. pantā, “identifikācijas dalībvalsts” ir dalībvalsts, kurā nodokļa maksātājam ir jāmaksā DPN, ja vien tam nav DPN saistības vairāk nekā vienā dalībvalstī – tādā gadījumā tas var izvēlēties identifikācijas dalībvalsti no visām šīm valstīm.

Fakts, ka nodokļa maksātāja rezidence uzņēmumu ienākuma nodokļa vajadzībām var būt dalībvalstī, neietekmē to, kā nosaka identifikācijas dalībvalsti DPN vajadzībām, ņemot vērā nodokļa atšķirīgo būtību. Tas arī paredz neuzlikt nesamērīgu administratīvo slogu dalībvalstīm, kurās nodokļa maksātājs var veikt uzņēmējdarbību uzņēmumu nodokļu vajadzībām, bet kurās tam var nebūt nekādu DPN saistību. Tādēļ nodokļa maksātājs, kuram ir DPN saistības vairākās dalībvalstīs, varēs izmantot vienoto kontaktpunktu savā identifikācijas dalībvalstī attiecībā uz visām savām DPN saistībām neatkarīgi no tā, vai viņš šajā valstī ir rezidents uzņēmumu ienākuma nodokļa vajadzībām. Piemēram, nodokļa maksātājs, kuram ir DPN saistības divās dalībvalstīs (dalībvalstī A, kur viņš ir rezidents uzņēmumu ienākuma nodokļa vajadzībām, un dalībvalstī B, kurā viņš nav rezidents uzņēmumu ienākuma nodokļa vajadzībām) un kurš ir izvēlējis dalībvalsti B kā identifikācijas dalībvalsti, varēs izpildīt savas DPN saistības attiecībā pret abām dalībvalstīm (A un B), izmantojot vienoto kontaktpunktu.

10. pantā ir noteikts pienākums nodokļa maksātājam, izmantojot pašdeklarācijas sistēmu, paziņot identifikācijas dalībvalstij, ka viņam ir jāmaksā DPN Savienībā, kā arī precizēta paziņojamā informācija. Šis nodokļa maksātājs saņems identifikācijas numuru saskaņā ar 11. pantu. Ja nodokļa maksātājam vairs nav jāmaksā DPN Savienībā, tam šī informācija ir jāpaziņo identifikācijas dalībvalstij saskaņā ar 12. pantu, un identifikācijas dalībvalsts svītros šo nodokļa maksātāju no identifikācijas reģistra. 13. pantā ir precizēti noteikumi par iespējamām identifikācijas dalībvalsts izmaiņām.

Turklāt šim nodokļa maksātājam ir jāiesniedz DPN deklarācija identifikācijas dalībvalstī saskaņā ar 14. pantu, pievienojot 15. pantā precizēto informāciju. Jo īpaši, tas nozīmē, ka attiecībā uz katru dalībvalsti, kurā jāmaksā DPN attiecīgajā taksācijas periodā, ir jādeklarē to ar nodokli apliekamo ieņēmumu kopējā summa, ko uzskata par tādiem, ko nodokļa maksātājs guvis šajā dalībvalstī, kā arī par šo summu maksājamais DPN. Būs jāziņo arī par kopējo DPN summu, kas jāmaksā visās dalībvalstīs, un jāsniedz informācija par piemērojamajām robežvērtībām 4. panta piemērošanas vajadzībām.

Maksājumu kārtību reglamentē 16. pants, kurā arī precizēts, ka iespējamā nodokļa atmaksa nodokļu maksātājiem, kad maksājamais DPN jau ir pārskaitīts no identifikācijas dalībvalsts uz dalībvalsti, kurā DPN maksājams, būtu šai pēdējai minētajai dalībvalstij jāveic tieši minētajam nodokļa maksātājam. Lai izvairītos no neatbilstībām vienotā kontaktpunkta darbībā, 17. pantā ir ietverts noteikums, kas regulē iespējamās DPN deklarācijas grozījumus. 18. pants attiecas uz grāmatvedību, uzskaiti un krāpšanas apkarošanas pasākumiem, kas jāīsteno dalībvalstīm. Šajā noteikumā ir arī precizēts, ka vienotā kontaktpunkta un identifikācijas dalībvalsts esamība nemaina faktu, ka nodokļa maksātājs ir parādā DPN tieši katrai dalībvalstij, kurā jāmaksā DPN, un ka šāda dalībvalsts ir tiesīga piedzīt DPN samaksu tieši no nodokļa maksātāja, kurš ir atbildīgs par tā nomaksu, un veikt nodokļu revīziju un kontroles pasākumus.

19. pants nosaka, ka katrai dalībvalstij ir jāieceļ kompetentā iestāde, kas pārvalda visus administratīvos pienākumus saistībā ar DPN, kā arī administratīvās sadarbības prasības, kas noteiktas 4. nodaļā.

Administratīvā sadarbība attiecībā uz saistībām (20. –23. pants)

20. –23. panta noteikumi reglamentē nepieciešamo informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm attiecībā uz nodokļu maksātāju identificēšanu un DPN deklarāciju iesniegšanu, kā arī uz līdzekļu pārvedumiem, kas atbilst identifikācijas dalībvalsts veiktiem DPN maksājumiem citām dalībvalstīm, kurās jāmaksā DPN.

Priekšlikums

PADOMES DIREKTĪVA**par digitālo pakalpojumu nodokļa kopējo sistēmu attiecībā uz ieņēmumiem, ko rada konkrētu digitālo pakalpojumu sniegšana**

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 113. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu¹,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu²,

saskaņā ar īpašu likumdošanas procedūru,

tā kā:

- (1) Pasaules ekonomika strauji digitalizējas, un tā rezultātā ir radušies jauni darījumdarbības modeļi. Digitālajiem uzņēmumiem ir raksturīgi tas, ka to darbība ir cieši saistīta ar internetu. Jo īpaši, digitālie darījumdarbības modeļi lielā mērā balstās uz spēju veikt darbības attālināti un ar ierobežotu fizisko klātbūtni vai bez tās, kā arī uz galalietotāju ieguldījumu vērtības radīšanā un nemateriālo aktīvu nozīmi.
- (2) Pašreizējie noteikumi uzņēmumu nodokļu jomā galvenokārt tika izstrādāti 20. gadsimtā un paredzēti tradicionālajiem uzņēmumiem. To pamatā ir ideja, ka aplikšana ar nodokli notiek tur, kur tiek radīta vērtība. Tomēr pašreizējo noteikumu piemērošana digitālajai ekonomikai ir radījusi neatbilstību starp vietu, kurā peļņa tiek aplikta ar nodokli, un vietu, kurā tiek radīta vērtība, jo īpaši attiecībā uz darījumdarbības modeļiem, kas ir ļoti atkarīgi no lietotāju līdzdalības. Tāpēc ir kļuvis skaidrs, ka pašreizējie noteikumi uzņēmumu nodokļu jomā, kas paredzēti digitālajā ekonomikā gūtās peļņas aplikšanai ar nodokli, nav piemēroti un ir jāpārskata.
- (3) Pārskatīšana ir svarīgs digitālā vienotā tirgus³ elements, ņemot vērā to, ka digitālajam vienotajam tirgum ir nepieciešams moderns un stabils digitālās ekonomikas nodokļu regulējums, kas stimulē inovāciju, novērš tirgus sadrumstalotību un dod iespēju visiem tā dalībniekiem gūt labumu no jaunās tirgus dinamikas saskaņā ar taisnīgiem un līdzsvarotiem nosacījumiem.
- (4) Paziņojumā "Taisnīga un efektīva nodokļu sistēma Eiropas Savienībā digitālajam vienotajam tirgum"⁴, ko pieņēma 2017. gada 21. septembrī, Komisija norādīja uz

¹ OV C [...], [...], [...]. lpp.

² OV C [...], [...], [...]. lpp.

³ Komisijas paziņojums Eiropas Parlamentam, Padomei, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai "Digitālā vienotā tirgus stratēģija Eiropai", COM(2015) 192 *final*, 6.5.2015.

⁴ Komisijas paziņojums Eiropas Parlamentam un Padomei "Taisnīga un efektīva nodokļu sistēma Eiropas Savienībā digitālajam vienotajam tirgum" (COM(2017) 547 *final*, 21.9.2017).

izaicinājumiem, ko digitālā ekonomika rada attiecībā uz esošajiem nodokļu jomas noteikumiem, un apņēmas analizēt pieejamos politikas risinājumus. ECOFIN padomes 2017. gada 5. decembra secinājumos⁵ Komisija tika aicināta pieņemt priekšlikumus, reaģējot uz problēmām, ko rada peļņas aplikšana ar nodokli digitālajā ekonomikā, vienlaikus ņemot vērā arī daudzu dalībvalstu pausto interesi par pagaidu pasākumiem, kas vērsti uz ieņēmumiem no digitālajām darbībām Savienībā, kas paliktu ārpus nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanas konvenciju piemērošanas jomas.

- (5) Ņemot vērā to, ka nodokļu uzlikšana digitālajā ekonomikā ir globāla problēma, ideālā pieeja būtu rast daudzpusēju risinājumu starptautiskā līmenī. Šā iemesla dēļ Komisija aktīvi iesaistās starptautiskajās debatēs. Pašlaik trūpinās darbs ESAO. Tomēr progress starptautiskā līmenī ir grūti sasniedzams. Tāpēc tiek veikti pasākumi ar mērķi pielāgot uzņēmumu nodokļu jomas noteikumus Savienības līmenī⁶ un mudināt panākt vienošanās ar ārpussavienības jurisdikcijām⁷, tā lai uzņēmumu nodokļu sistēmu var pielāgot jaunajiem digitālajiem darbījumbdarbības modeļiem.
- (6) Gaidot šos pasākumus, kuru pieņemšana un īstenošana varētu prasīt laiku, dalībvalstis izjūt spiedienu rīkoties šajā jautājumā, ņemot vērā risku, ka šo valstu uzņēmumu nodokļu bāzes laika gaitā ir ievērojami samazinātas. Dalībvalstu individuāli veikti un nesaskaņoti pasākumi var sadrumstalot vienoto tirgu un izkropļot konkurenci, kavējot jaunu digitālo risinājumu izstrādi un mazinot Savienības konkurētspēju kopumā. Tādēļ ir nepieciešams pieņemt saskaņotu pieeju attiecībā uz pagaidu risinājumu, kas ļaus risināt šo jautājumu mērķorientētā veidā, līdz tiks panākts visaptverošs risinājums.
- (7) Ar šo pagaidu risinājumu būtu jāizveido kopējā digitālo pakalpojumu nodokļa sistēma attiecībā uz ieņēmumiem, ko rada konkrētu uzņēmumu sniegti konkrēti digitāli pakalpojumi. Tam vajadzētu būt vienkārši īstenojamam pasākumam, kas vērsts uz ieņēmumiem no tādu digitālo pakalpojumu sniegšanas, kuros lietotāji dod ievērojamu ieguldījumu vērtības radīšanas procesā. Šis faktors (lietotāju radītā vērtība) ir pamatā arī pasākumiem attiecībā uz noteikumiem uzņēmumu nodokļu jomā, kā aprakstīts 5. apsvērumā.
- (8) Būtu jādefinē šādi DPN elementi: ar nodokli apliekamie ieņēmumi (ko apliek ar nodokli), nodokļa maksātājs (kam tiek piemērots nodoklis), nodokļa uzlikšanas vieta (kāda daļa no apliekamajiem ieņēmumiem un kad tiek uzskatīta par tādu, kas iegūta dalībvalstī), nodokļa iekasējamība, aprēķins, likme un saistītie pienākumi, tostarp viena kontaktpunkta iekasēšanas mehānisms.
- (9) DPN būtu jāpiemēro tikai ieņēmumiem, ko rada konkrētu digitālo pakalpojumu sniegšana. Digitālajiem pakalpojumiem vajadzētu būt tādiem, kas lielā mērā ir atkarīgi no lietotāju radītās vērtības un attiecībā uz kuriem atšķirība starp vietu, kurā peļņa tiek aplikta ar nodokli, un vietu, kurā atrodas lietotāji, parasti ir vislielākā. Ar nodokli būtu jāapliek ieņēmumi, ko iegūst no lietotāju ieguldījuma apstrādes, nevis pati lietotāju līdzdalība.
- (10) Jo īpaši, ar nodokli būtu jāapliek ieņēmumi, ko rada šādu pakalpojumu sniegšana: i) tādas reklāmas izvietošana digitālajā saskarnē, kas vērsta uz šīs saskarnes lietotājiem;

⁵ Padomes secinājumi par digitālās ekonomikas peļņas nodokļu problēmu risināšanu (2017. gada 5. decembris) (FISC 346 ECOFIN 1092).

⁶ Priekšlikums Padomes direktīvai, ar ko paredz noteikumus par uzņēmumu ienākuma nodokļa uzlikšanu nozīmīgas digitālas klātbūtnes gadījumā (COM(2018) 147 final).

⁷ Komisijas ieteikums par uzņēmumu aplikšanu ar nodokli nozīmīgas digitālas klātbūtnes gadījumā (C(2018) 1650 final).

ii) tādu daudzpusēju digitālo saskarņu nodrošināšana, kas ļauj lietotājiem atrast citus lietotājus un sazināties ar tiem un kas var arī atvieglot pakārtoto preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu tieši starp lietotājiem (dažreiz tos dēvē par “starpniecības pakalpojumiem”); kā arī iii) tādu savāktu datu par lietotājiem nosūtīšana, kas ģenerēti no šādu lietotāju darbībām digitālajās saskarnēs. Ja no šādu pakalpojumu sniegšanas netiek gūti ieņēmumi, DPN saistības nebūtu jāpiemēro. Citi ieņēmumi, ko gūst uzņēmums, kas sniedz šādus pakalpojumus, bet kas nav gūti tieši no šādas pakalpojumu sniegšanas, arī neietilpst nodokļa piemērošanas jomā.

- (11) Pakalpojumus, kas izpaužas kā tādas klienta reklāmas izvietošana digitālajā saskarnē, kas vērsta uz šīs saskarnes lietotājiem, vajadzētu definēt, nevis atsaucoties uz to, kuram pieder digitālā saskarne, ar kuras starpniecību reklāma ir redzama lietotāja ierīcē, bet gan uz to, kura vienība ir atbildīga par reklāmas izvietošana šajā saskarnē. Tas ir tādēļ, ka uzņēmumam, kurš klienta reklāmu izvieto digitālajā saskarnē, vērtību rada lietotāju informācijas apmaiņa un lietotāju dati, ko parasti ņem vērā vietas noteikšanas nolūkā, neatkarīgi no tā, vai saskarne pieder pašam uzņēmumam vai trešajai personai, kura iznomā digitālo telpu, kurā tiks izvietota reklāma. Tomēr jāprecizē, ka gadījumos, kad reklāmas pakalpojuma sniedzējs un digitālās saskarnes īpašnieks ir dažādas vienības, nebūtu jāuzskata, ka pēdējais minētais ir sniedzis ar nodokli apliekamu pakalpojumu DPN vajadzībām. Nolūks ir izvairīties no iespējamās lavīnveida ietekmes un nodokļu dubultas uzlikšanas.
- (12) Daudzpusējo digitālo saskarņu sniegtie pakalpojumi būtu jādefinē, atsaucoties uz to spēju ļaut lietotājiem atrast citus lietotājus un sazināties ar tiem. Daudzpusējo digitālo saskarņu atšķirības aspekts ir tāds, ka tās ļauj īstenot lietotāju saziņu, kas nevarētu notikt, ja saskarne nenodrošinātu lietotāju saziņu savā starpā (citiem vārdiem sakot, saskarne ļauj lietotājiem sazināties ar citiem lietotājiem). Noteiktus pakalpojumus, ko parasti dēvē par saziņas vai maksājumu pakalpojumiem, piemēram, tūlītējās ziņapmaiņas pakalpojumus, e-pasta pakalpojumus vai e-maksājumu pakalpojumus, var arī uzskatīt par tādiem, kas atvieglo saziņu starp lietotājiem, izmantojot digitālo saskarni, bet parasti lietotāji nevar sazināties cits ar citu, ja vien tie jau nav nodibinājuši sakarus, izmantojot citus līdzekļus. Tāpēc ieņēmumi, ko rada saziņas vai maksājumu pakalpojumu sniegšana, būtu jāizslēdz no nodokļa piemērošanas jomas, jo šādi piegādātāji nedarbojas kā pārdošanas vieta, bet drīzāk izstrādā atbalsta programmatūru vai citus informācijas tehnoloģiju instrumentus, kas ļauj patērētājiem sazināties ar citām personām, ar kurām vairumā gadījumu viņi jau ir nodibinājuši sakarus.
- (13) Attiecībā uz gadījumiem, kuri ietver daudzpusējās digitālās saskarnes, kas atvieglo pakārtoto preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu tieši starp saskarnes lietotājiem, pakārtotie darījumi un tajos gūtie lietotāju ieņēmumi būtu jāizslēdz no nodokļa piemērošanas jomas. No DPN piemērošanas jomas būtu jāizslēdz arī ieņēmumi, kuri gūti no mazumtirdzniecības darbībām, kas ietver tādu preču vai pakalpojumu pārdošanu, kas ir pasūtīti tiešsaistē, izmantojot šādu preču piegādātāja vai pakalpojumu sniedzēja tīmekļa vietni, un kur piegādātājs nedarbojas kā starpnieks, jo vērtības radīšana mazumtirgotājam attiecas uz piegādātajām precēm vai sniegtajiem pakalpojumiem un digitālā saskarne tiek izmantota tikai kā saziņas līdzeklis. To, vai piegādātājs pārdod preces vai pakalpojumus tiešsaistē savā vārdā vai sniedz starpniecības pakalpojumus, noteiktu, ņemot vērā darījuma tiesisko un ekonomisko būtību, kā tas atspoguļots starp attiecīgajām pusēm noslēgtajos līgumos. Piemēram, varētu uzskatīt, ka tādas digitālās saskarnes piegādātājs, kurā tiek izvietotas trešās personas preces, sniedz starpniecības pakalpojumu (t. i., daudzpusējās digitālās

saskarnes nodrošināšana), ja nepastāv ar krājumiem saistīti riski vai ja trešā persona faktiski nosaka šādu preču cenu.

- (14) No nodokļa piemērošanas jomas būtu jāizslēdz pakalpojumi, kas ietver uzņēmuma veiktu digitālā satura piegādi, izmantojot digitālo saskarni, neatkarīgi no tā, vai digitālais saturs pieder šai vienībai vai šī vienība ir iegādājusies tiesības izplatīt šo saturu. Pat ja varētu pieļaut zināma veida saziņu starp šāda digitālā satura saņēmējiem un tādējādi varētu uzskatīt, ka šādu pakalpojumu sniedzējs nodrošina daudzpusēju digitālo saskarni, ir mazāk skaidrs, ka lietotājam ir būtiska nozīme vērtības radīšanā attiecībā uz uzņēmumu, kas piegādā digitālo saturu. Tā vietā vērtības radīšanas perspektīvā galvenā uzmanība ir vērsta uz pašu digitālo saturu, ko nodrošina vienība. Tāpēc no šādām piegādēm gūtos ieņēmumus būtu jāizslēdz no nodokļa piemērošanas jomas.
- (15) Digitālais saturs būtu jādefinē šādi: dati, kas piegādāti digitālā formātā, piemēram, datorprogrammas, lietotnes, spēles, mūzika, video vai teksti, neatkarīgi no tā, vai tiem piekļūst lejuplādējot vai straumējot, izņemot datus, ko pārstāv pati digitāla saskarne. Tas ļauj aptvert dažādus veidus, kādos digitālais saturs var tikt piedāvāts, kad to iegādājas lietotājs, kas nemaina faktu, ka vienīgais vai galvenais mērķis no lietotāja viedokļa ir digitālā satura iegāde.
- (16) 14. apsvērumā aprakstītais pakalpojums būtu jānošķir no tādas daudzpusējas digitālās saskarnes nodrošināšanas pakalpojuma, ar kuras palīdzību lietotāji var augšupielādēt digitālo saturu un dalīties tajā ar citiem lietotājiem, vai no tādas saskarnes nodrošināšanas, kas atvieglo digitālā satura pakārtotu piegādi tieši starp lietotājiem. Šie pēdējie minētie pakalpojumi ir starpniecības pakalpojumi, un tādēļ tie būtu jāiekļauj DPN darbības jomā neatkarīgi no pakārtotā darījuma būtības.
- (17) Ar nodokli apliekamie pakalpojumi, kas ietver savākto datu par lietotājiem nosūtīšanu, būtu jāattiecina tikai uz datiem, kas ģenerēti no šādu lietotāju darbībām digitālajās saskarnēs, bet ne uz datiem, kas ģenerēti no sensoriem vai citiem līdzekļiem un savākti digitālā formātā. Tas ir tādēļ, ka DPN darbības jomā būtu jāietver pakalpojumi, kuros digitālās saskarnes tiek izmantotas, lai radītu lietotāju ieguldījumu, kas tiek pārvērsts naudas izteiksmē, nevis pakalpojumi, kuros saskarnes izmanto tikai, lai pārraidītu citādā veidā ģenerētus datus. Tāpēc DPN nevajadzētu būt nodoklim, ko piemēro datu vākšanai vai uzņēmuma savākto datu izmantošanai šā uzņēmuma iekšējām vajadzībām, vai uzņēmuma savākto datu apmaiņai ar citām pusēm bez atlīdzības. DPN būtu jāattiecina uz ieņēmumu radīšanu no tādu datu nosūtīšanas, kas iegūti no ļoti specifiskas darbības (lietotāju darbības digitālajās saskarnēs).
- (18) Pakalpojumi, kas reglamentēti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/65/ES⁸ I pielikuma A iedaļas 1. līdz 9. punktā un kuros sniedz tirdzniecības vietas vai sistemātiski internalizētāji, kā noteikts šajā direktīvā, vai regulētu kolektīvās finansēšanas pakalpojumu sniedzēji, būtu jāizslēdz no DPN darbības jomas. Turklāt pakalpojumi, kas ietver aizdevumu piešķiršanas atvieglošanu un kuros sniedz regulēto kolektīvās finansēšanas pakalpojumu sniedzēji, būtu jāizslēdz no DPN darbības jomas. Jēdziens “regulēto kolektīvās finansēšanas pakalpojumu sniedzēji” attiecas uz pakalpojumu sniedzējiem, uz kuriem attiecas visi turpmākie Savienības noteikumi, kas

⁸ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/65/ES (2014. gada 15. maijs) par finanšu instrumentu tirgiem un ar kuru groza Direktīvu 2002/92/EK un Direktīvu 2011/61/ES (OV L 173, 12.6.2014., 349. lpp.).

pieņemti saskaņā ar LESD 114. pantu, par kolektīvās finansēšanas pakalpojumu regulēšanu.

- (19) Daudzpusējas digitālās saskarnes, kas ļauj lietotājiem saņemt tirdzniecības izpildes pakalpojumus, investīciju pakalpojumus vai investīciju izpētes pakalpojumus, piemēram, iepriekš minēto vienību nodrošinātos pakalpojumus, vai kas ļauj uzzināt par šādiem pakalpojumiem, bieži vien ietver lietotāju saziņu. Tomēr lietotājam nav būtiska nozīme vērtības radīšanā vienībai, kura nodrošina digitālo saskarni. Tā vietā vērtību rada šādas vienības spēja apvienot finanšu produktu pircējus un pārdevējus īpašos un atšķirīgos apstākļos, kas citos gadījumos neīstenotos (salīdzinājumā, piemēram, ar darījumiem, kas noslēgti ārpus šādām saskarnēm tieši starp darījumu partneriem). Pakalpojums, kas ietver digitālās saskarnes nodrošināšanu, ko veic šāda vienība, ir plašāks nekā tikai starp šādas saskarnes lietotājiem veikto finanšu instrumentu darījumu atvieglošana. Jo īpaši, mērķis regulētajiem pakalpojumiem, kuri ir izslēgti no šīs direktīvas darbības jomas, ir nodrošināt drošu vidi finanšu darījumiem. Tādējādi vienība, kas sniedz šos pakalpojumus, nosaka īpašus nosacījumus, saskaņā ar kuriem var veikt šos finanšu darījumus, lai nodrošinātu tādas būtiskus elementus kā darījumu izpildes kvalitāte, pārredzamības līmenis tirgū un godīga attieksme pret ieguldītājiem. Visbeidzot, šādiem pakalpojumiem ir būtisks atsevišķs mērķis atvieglot finansēšanu, investīcijas vai uzkrājumus.
- (20) Attiecībā uz kolektīvās finansēšanas platformām uz investīcijām un aizdevumiem balstīta kolektīvā finansēšana būtu jāizslēdz no nodokļa piemērošanas jomas, jo šādu pakalpojumu sniedzējiem ir tāda pati loma kā tirdzniecības vietām un sistemātiskiem internalizētājiem, un tādējādi tie neveic starpniecību. Tomēr kolektīvās finansēšanas platformu sniegtie pakalpojumi, kas nav uz investīcijām un aizdevumiem balstīti pakalpojumi un ietver starpniecību, piemēram, ziedojumos un ienesīgumā balstīta kolektīvā finansēšana vai šādu platformu sniegtie pakalpojumi, kas ietver reklāmas izvietošanu, būtu jāiekļauj šīs direktīvas darbības jomā.
- (21) Tā kā datu nosūtīšana, ko veic tirdzniecības vietas, sistemātiski internalizētāji un regulēto kolektīvās finansēšanas pakalpojumu sniedzēji, aprobežojas ar iepriekš aprakstīto regulēto finanšu pakalpojumu sniegšanu un veido daļu no tās un tā kā šādu nosūtīšanu regulē saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, šo vienību veiktiem datu nosūtīšanas pakalpojumiem arī vajadzētu būt izslēgtiem no DPN piemērošanas jomas.
- (22) Tikai noteiktas vienības būtu jāuzskata par nodokļa maksātājam DPN vajadzībām neatkarīgi no tā, vai tās veic uzņēmējdarbību dalībvalstī vai ārpus Savienības jurisdikcijā. Jo īpaši, vienība būtu jāuzskata par nodokļa maksātāju tikai tad, ja tā atbilst abiem turpmāk minētajiem nosacījumiem: i) kopējie ieņēmumi pasaules līmenī, ko uzņēmums deklarējis par pēdējo pilno finanšu gadu un par ko ir pieejams finanšu pārskats, pārsniedz EUR 750 000 000; un ii) ar nodokli apliekamie kopējie ieņēmumi, ko vienība gūst Savienībā attiecīgajā finanšu gadā, pārsniedz EUR 50 000 000.
- (23) Pirmajai robežvērtībai (kopējie gada ieņēmumi pasaules līmenī) būtu jāierobežo DPN piemērošana, attiecinot to tika uz noteikta lieluma uzņēmumiem, kas galvenokārt ir tie, kuri var nodrošināt digitālos pakalpojumus, attiecībā uz kuriem lietotāju ieguldījumam ir būtiska loma un kas lielā mērā ir atkarīgi no plašas lietotāju datu plūsmas un spēcīgas tirgus pozīcijas izmantošanas. Šādi darījumdarbības modeļi, kas ieņēmumu gūšanā ir atkarīgi no lietotāju radītās vērtības un ir dzīvotspējīgi tikai tad, ja tos īsteno noteikta lieluma uzņēmumi, rada lielāku atšķirību starp vietu, kurā to peļņa tiek aplikta ar nodokli, un vietu, kurā tiek radīta vērtība. Turklāt lielākiem uzņēmumiem ir iespēja iesaistīties agresīvā nodokļu plānošanā. Tāpēc tāda pati robežvērtība ir ierosināta citās

Savienības iniciatīvās⁹. Paredzēts, ka šāda robežvērtība nodrošinās arī juridisko noteiktību, jo tā ļaus uzņēmumiem un nodokļu iestādēm vieglāk un lētāk noteikt, vai vienībai ir jāmaksā DPN. Tā izslēdz arī mazos uzņēmumus un jaunuzņēmumus, kurus atbilstības jaunajam nodoklim nodrošināšanas slogs visticamāk ietekmētu nesamērīgā veidā.

- (24) Otrajai robežvērtībai (kopējie ar nodokli apliekamie gada ieņēmumi Savienībā) būtu jāierobežo nodokļa piemērošana, aptverot tikai tos gadījumus, kad pastāv būtiska digitālā pēda Savienības līmenī saistībā ar ieņēmumu veidiem, uz kuriem attiecas DPN. Tā būtu jānosaka Savienības līmenī, tādējādi neņemot vērā tirgu lielumu atšķirības, kas var pastāvēt Savienībā.
- (25) Lai nodrošinātu atbilstību pašreizējam tiesiskajam regulējumam, ikvienai vienībai, kas tiek kvalificēta kā nodokļa maksātāja un gūst ar nodokli apliekamus ieņēmumus, ko uzskata par iegūtiem dalībvalstī, būtu jāpiemēro DPN šajā dalībvalstī neatkarīgi no tā, vai šī vienība veic uzņēmējdarbību minētajā dalībvalstī, citā dalībvalstī vai ārpus Savienības jurisdikcijā.
- (26) Attiecībā uz vienībām, kas pieder konsolidētai grupai finanšu grāmatvedības nolūkā, būtu jāparedz īpaši noteikumi. Ieņēmumi, ko vienība guvusi no piegādēm citām vienībām, kas pieder vienai un tai pašai grupai finanšu grāmatvedības nolūkā, būtu jāizslēdz no jaunā nodokļa piemērošanas jomas. Lai noteiktu, vai vienība pārsniedz piemērojamās robežvērtības un tādējādi ir kvalificējama kā nodokļa maksātāja, robežvērtības būtu jāpiemēro attiecībā uz kopējiem konsolidētajiem grupas ieņēmumiem.
- (27) Lai samazinātu iespējamus nodokļu dubultas uzlikšanas gadījumus, kad vienus un tos pašus ieņēmumus apliek ar uzņēmumu ienākuma nodokli un DPN, tiek sagaidīts, ka dalībvalstis ļaus uzņēmumiem atskaitīt samaksāto DPN kā maksu no uzņēmumu ienākuma nodokļa bāzes to teritorijā neatkarīgi no tā, vai abi nodokļi tiek maksāti vienā un tajā pašā dalībvalstī vai dažādās dalībvalstīs.
- (28) Ar nodokli apliekamie vienības ieņēmumi būtu jāuzskata par taksācijas periodā dalībvalstī gūtiem ieņēmumiem, ja šīs vienības sniegtā ar nodokli apliekamā pakalpojuma lietotāji atrodas šajā dalībvalstī. Būtu jāuzskata, ka lietotājs taksācijas periodā atrodas dalībvalstī, pamatojoties uz konkrētiem noteikumiem, ko nosaka katram ar nodokli apliekamajam pakalpojumam un kuros ņem vērā vietu, kurā izmantota lietotāja ierīce.
- (29) Ja konkrēta ar nodokli apliekama pakalpojuma lietotāji atrodas dažādās dalībvalstīs vai ārpus Savienības jurisdikcijās, attiecīgie ar nodokli apliekamie ieņēmumi no šā pakalpojuma būtu proporcionāli jāattiecinā uz katru dalībvalsti, ņemot vērā konkrētus sadales principus. Šie sadales principi būtu jānosaka atkarībā no katra ar nodokli apliekamā pakalpojuma būtības un atšķirīgajiem elementiem, kas šāda pakalpojuma sniedzējam ļauj gūt ieņēmumus.
- (30) Attiecībā uz pakalpojumu, kas apliekams ar nodokli un kas izpaužas kā reklāmas izvietošana digitālajā saskarnē, lai noteiktu, cik liela ar nodokli apliekamo ieņēmumu daļa attiecīgajā taksācijas periodā ir attiecināma uz konkrēto dalībvalsti, būtu jāņem vērā tas, cik reizes taksācijas periodā reklāma ir izvietota lietotāju ierīcēs šajā dalībvalstī.

⁹

Skatīt 2. pantu Priekšlikumā Padomes direktīvai par kopējo konsolidēto uzņēmumu ienākuma nodokļa bāzi (KKUINB) (COM(2016) 683 *final*).

- (31) Attiecībā uz daudzpusēju digitālo saskarņu nodrošināšanu, lai noteiktu, cik liela ieņēmumu daļa attiecīgajā taksācijas periodā ir attiecināma uz konkrēto dalībvalsti, būtu jānošķir gadījumi, kad saskarne atvieglo pakārtotos darījumus tieši starp lietotājiem, un gadījumi, kad tas tā nav. Gadījumos, kas ietver pakārtoto darījumu atvieglošanu, ar nodokli apliekamie ieņēmumi taksācijas periodā būtu jāattiecinā uz dalībvalsti, pamatojoties uz to lietotāju skaitu, kas noslēguši šādu darījumu taksācijas periodā, izmantojot ierīci šajā dalībvalstī. Tas ir tāpēc, ka tā ir darbība, kas parasti rada ieņēmumus uzņēmumam, kurš nodrošina saskarni. Tiesības uzlikt nodokļus tāda uzņēmuma ieņēmumiem, kas nodrošina saskarni, būtu jāpiešķir dalībvalstīm, kurās atrodas lietotāji, kas noslēdz pakārtotos darījumus, neatkarīgi no tā, vai lietotāji ir pakārtoto preču vai pakalpojumu pārdevēji vai pircēji. Tas ir tādēļ, ka tie abi ar savu līdzdalību rada vērtību daudzpusējai digitālajai saskarnei, ņemot vērā to, ka saskarnes uzdevums ir saskaņot piedāvājumu un pieprasījumu. Tomēr, ja starpniecības pakalpojums neietver pakārtoto darījumu atvieglošanu, ieņēmumus parasti gūst no periodiskiem maksājumiem pēc tam, kad reģistrēts vai atvērts konts digitālajā saskarnē. Tādējādi, lai ar nodokli apliekamos ieņēmumus attiecinātu uz dalībvalsti taksācijas periodā, būtu jāņem vērā to lietotāju skaits šajā taksācijas periodā, kuriem ir konts, kas tika atvērts, izmantojot ierīci minētajā dalībvalstī, neatkarīgi no tā, vai konts tika atvērts minētajā taksācijas gadā vai agrāk.
- (32) Attiecībā uz savākto datu par lietotājiem nosūtīšanu, lai ar nodokli apliekamos ieņēmumus taksācijas periodā attiecinātu uz dalībvalsti, būtu jāņem vērā to lietotāju skaits, no kuriem šajā taksācijas periodā nosūtītie dati ir tikuši iegūti, šiem lietotājiem izmantojot ierīci minētajā dalībvalstī.
- (33) Vajadzētu būt iespējamam noteikt vietu, kur izmantota lietotāja ierīce, un tādējādi arī nodokļa uzlikšanas vietu, pateicoties lietotāja ierīces interneta protokola (IP) adresei vai izmantojot jebkuru citu ģeolokācijas metodi, ja tā ir precīzāka. Nosakot nodokļa uzlikšanas vietu, nebūtu jāņem vērā, vai ieņēmumu radīšanā lietotāji ir devuši ieguldījumu naudas izteiksmē, vieta, no kuras veikts maksājums par piegādi, kas rada DPN saistības, vai vieta, kurā veikta iespējama pakārtoto preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana, kas pasūtīti, izmantojot daudzpusēju digitālo saskarni.
- (34) Jebkura personas datu apstrāde saistībā ar DPN būtu jāveic saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2016/679¹⁰, tostarp tādu datu apstrāde, kas var būt nepieciešami saistībā ar interneta protokola (IP) adresēm vai citām ģeolokācijas metodēm. Jo īpaši, uzmanība būtu jāpievērš vajadzībai nodrošināt atbilstošus tehniskos un organizatoriskos pasākumus, lai panāktu atbilstību noteikumiem par apstrādes darbību likumību un drošību, informācijas sniegšanu un datu subjektu tiesībām. Pēc iespējas jānodrošina personas datu anonimitāte.
- (35) Ar nodokli apliekamajiem ieņēmumiem vajadzētu būt vienādiem ar kopējiem bruto ieņēmumiem, ko guvis nodokļa maksātājs un no kuriem atskaitīts pievienotās vērtības nodoklis un citi līdzīgi nodokļi. Ar nodokli apliekamie ieņēmumi būtu jāuzskata par tādiem, ko nodokļa maksātājs guvis brīdī, kad jāmaksā nodoklis, neatkarīgi no tā, vai līdz tam tas faktiski ir samaksāts. DPN vajadzētu būt iekasējamam dalībvalstī par to ar nodokli apliekamo ieņēmumu daļu, ko nodokļa maksātājs guvis taksācijas periodā un kas tiek uzskatīti par gūtiem šajā dalībvalstī, un DPN būtu jāaprēķina, piemērojot DPN

¹⁰ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV L 119, 4.5.2016., 1. lpp.).

likmi šai daļai. Savienības līmenī vajadzētu būt vienotai DPN likmei, lai izvairītos no izkropļojumiem vienotajā tirgū. DPN likme būtu jānosaka 3 % apmērā, tādējādi nodrošinot pienācīgu līdzsvaru starp ieņēmumiem, ko rada nodoklis, un atšķirīgo DPN ietekmi uz uzņēmumiem ar dažādām peļņas daļām.

- (36) Nodokļu maksātājiem, kuri sniedz ar nodokli apliekamus pakalpojumus, būtu jāmaksā DPN, kā arī jāizpilda virkne administratīvo pienākumu. Būtu jāizveido vienkāršošanas mehānisms vienota kontaktpunkta veidā, kas paredzēts nodokļu maksātājiem, kuriem ir DPN saistības vienā vai vairākās dalībvalstīs, lai visas to DPN saistības var izpildīt vienā reizē (identificēšana, DPN deklarācijas iesniegšana un maksājums). Šīs saistības jāizpilda vienā dalībvalstī (identifikācijas dalībvalstī), kurai vajadzētu savākt informāciju un saņemt DPN maksājumu citu dalībvalstu, kurās jāmaksā DPN, vārdā, un pēc tam šī informācija un iekasētās DPN summas jādala ar šīm dalībvalstīm. Šāds mehānisms neskar to, ka nodokļa maksātājs ir parādā DPN tieši katrai dalībvalstij, kurā jāmaksā DPN. Attiecīgi katrai dalībvalstij, kurā jāmaksā DPN, vajadzētu būt tiesīgai piedzīt DPN samaksu tieši no nodokļa maksātāja, kurš ir atbildīgs par tā nomaksu, kā arī veikt nodokļu revīziju un kontroles pasākumus, kuru mērķis ir pārbaudīt nodokļa maksātāja DPN saistības. Šādi izpildes un kontroles pasākumi būtu jāregulē ar noteikumiem un procedūrām, ko piemēro katrā dalībvalstī, kurā jāmaksā DPN.
- (37) Dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai noteikt grāmatvedības, uzskaites vai citus pienākumus, kuru mērķis ir nodrošināt, ka maksājamais DPN tiek faktiski samaksāts, kā arī citus pasākumus, kas paredzēti, lai novērstu izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, nodokļu apiešanu un ļaunprātīgu izmantošanu.
- (38) Lai nodrošinātu vienotus nosacījumus šīs direktīvas īstenošanai attiecībā uz izpildāmajiem administratīvajiem pienākumiem un informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm, kas nepieciešama vienotā kontaktpunkta darbībai, īstenošanas pilnvaras būtu jāpiešķir Komisijai. Turklāt Komisijai vajadzētu būt iespējai ierosināt kopīgus noteikumus par grāmatvedības, uzskaites vai citiem pienākumiem, kas jānosaka dalībvalstīm. Šīs pilnvaras būtu jāizmanto saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr.182/2011¹¹.
- (39) Vajadzības gadījumā dalībvalstīm būtu jāizmanto Savienības pieņemtie noteikumi par administratīvo sadarbību nodokļu lietās, piemēram, Padomes Direktīvas 2011/16/ES¹² un 2010/24/ES¹³, vai citi pasākumi, kas pieejami starptautiskā mērogā, piemēram, daudzpusējā Konvencija par savstarpējo administratīvo palīdzību nodokļu jomā, ESAO nodokļu paraugkonvencijas 26. pants un ESAO Paraugnolīgums par informācijas apmaiņu nodokļu jautājumos.
- (40) Saskaņā ar dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem¹⁴ dalībvalstis ir apņēmušās, paziņojot savus transponēšanas pasākumus, pamatos gadījumos pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kuros paskaidrota saikne starp direktīvas sastāvdaļām un atbilstīgajām

¹¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 28.2.2011., 13. lpp.).

¹² Padomes Direktīva 2011/16/ES (2011. gada 15. februāris) par administratīvu sadarbību nodokļu jomā un ar ko atceļ Direktīvu 77/799/EEK (OV L 64, 11.3.2011., 1. lpp.).

¹³ Padomes Direktīva 2010/24/ES (2010. gada 16. marts) par savstarpēju palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem un citiem pasākumiem (OV L 84, 31.3.2010., 1. lpp.).

¹⁴ OV C 369, 17.12.2011., 14. lpp.

daļām valsts pieņemtos transponēšanas instrumentos. Attiecībā uz šo direktīvu likumdevējs uzskata, ka šādu dokumentu nosūtīšana ir pamatota.

- (41) Šīs direktīvas mērķis ir aizsargāt vienotā tirgus integritāti, nodrošināt tā pienācīgu darbību un novērst konkurences izkropļojumus. Ņemot vērā to, ka šos mērķus to būtības dēļ nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. nodaļa

PRIEKŠMETS UN DEFINĪCIJAS

1. pants *Priekšmets*

Ar šo direktīvu izveido digitālo pakalpojumu nodokļa (DPN) kopējo sistēmu attiecībā uz ieņēmumiem, ko rada konkrētu digitālo pakalpojumu sniegšana.

2. pants *Definīcijas*

Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

- (1) “vienība” ir jebkura juridiska persona vai juridisks veidojums darījumdarbības turpināšanai, izmantojot uzņēmumu vai struktūru, kas ir caurskatāma nodokļu vajadzībām;
- (2) “konsolidēta grupa finanšu grāmatvedības nolūkā” ir visas vienības, kas pilnībā iekļautas konsolidētajos finanšu pārskatos, kuri sagatavoti saskaņā ar Starptautiskajiem finanšu pārskatu standartiem vai valsts finanšu pārskatu standartu sistēmu;
- (3) “digitālā saskarne” ir jebkāda programmatūra, tostarp tīmekļa vietne vai tās daļa, un lietotnes, tostarp mobilās lietotnes, kas ir pieejamas lietotājiem;
- (4) “lietotājs” ir privātpersona vai uzņēmums;
- (5) “digitālais saturs” ir dati, kas piegādāti digitālā formātā, piemēram, datorprogrammas, lietotnes, mūzika, video, teksti, spēles un jebkāda cita programmatūra, izņemot datus, ko pārstāv digitālā saskarne;
- (6) “interneta protokola (IP) adrese” ir ciparu virkne, ko piešķir tīkla ierīcēm, lai vienkāršotu to saziņu internetā;
- (7) “taksācijas periods” ir kalendārais gads.

3. pants *Ar nodokli apliekamie ieņēmumi*

1. Šīs direktīvas nolūkā ieņēmumi, ko rada turpmāk uzskaitīto pakalpojumu sniegšana, ko veic vienība, ir kvalificējami kā “ar nodokli apliekamie ieņēmumi”:
 - (a) tādas reklāmas izvietošana digitālajā saskarnē, kas vērsta uz šīs saskarnes lietotājiem;
 - (b) daudzpusējas digitālās saskarnes nodrošināšana lietotājiem, kas tiem ļauj atrast citus lietotājus un sazināties ar tiem un kas var arī atvieglot pakārtoto preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu tieši starp lietotājiem;
 - (c) tādu savākto datu par lietotājiem nosūtīšana, kas ģenerēti no šādu lietotāju darbībām digitālajās saskarnēs.

2. Šā panta 1. punktā minētā atsauce uz ieņēmumiem ietver kopējos bruto ieņēmumus, no kuriem atskaitīts pievienotās vērtības nodoklis un citi līdzīgi nodokļi.
3. 1. punkta a) apakšpunktu piemēro neatkarīgi no tā, vai digitālā saskarne pieder vai nepieder vienībai, kura ir atbildīga par reklāmas izvietošanu šajā saskarnē. Ja vienībai, kura izvieto reklāmu, nepieder digitālā saskarne, uzskata, ka pakalpojumu, uz ko attiecas a) apakšpunkts, sniedz šī vienība, nevis saskarnes īpašnieks.
4. 1. punkta b) apakšpunkts neietver:
 - (a) digitālās saskarnes nodrošināšanu, kur vienīgais vai galvenais mērķis vienībai, kas to nodrošina, ir lietotājiem piegādāt digitālo saturu, sniegt saziņas pakalpojumus vai sniegt maksājumu pakalpojumus;
 - (b) tirdzniecības vietas vai sistemātiska internalizētāja veiktu tādu pakalpojumu sniegšanu, kas minēti Direktīvas 2014/65/ES I pielikuma A iedaļas 1. līdz 9. punktā;
 - (c) regulētā kolektīvās finansēšanas pakalpojuma sniedzēja veiktu tādu pakalpojumu sniegšanu, kas minēti Direktīvas 2014/65/ES I pielikuma A iedaļas 1. līdz 9. punktā, vai tāda pakalpojuma sniegšanu, kas ietver aizdevumu piešķiršanas atvieglošanu.
5. 1. punkta c) apakšpunkts neattiecas uz datu nosūtīšanu, ko veic tirdzniecības vieta, sistemātisks internalizētājs vai regulēta kolektīvās finansēšanas pakalpojuma sniedzējs.
6. 4. un 5. punktā:
 - (a) jēdzienu “tirdzniecības vieta” un “sistemātisks internalizētājs” nozīme atbilst tai, kas noteikta attiecīgi Direktīvas 2014/65/ES 4. panta 1. punkta 24. un 20. apakšpunktā;
 - (b) jēdziens “regulēto kolektīvās finansēšanas pakalpojumu sniedzēji” attiecas uz pakalpojumu sniedzējiem, uz kuriem attiecas visi turpmākie Savienības noteikumi, kas pieņemti saskaņā ar LESD 114. pantu, par kolektīvās finansēšanas pakalpojumu regulēšanu.
7. Ieņēmumi no pakalpojumiem, kas ietilpst 1. punktā un ko vienība, kas pieder konsolidētai grupai finanšu grāmatvedības nolūkā, sniedz citai vienībai šajā pašā grupā, nav kvalificējami kā ar nodokli apliekamie ieņēmumi šīs direktīvas nolūkā.
8. Ja vienība, kas pieder konsolidētai grupai finanšu grāmatvedības nolūkā, sniedz pakalpojumu, kas ietilpst 1. punktā, un ieņēmumus no šā pakalpojuma sniegšanas gūst cita vienība šajā pašā grupā, šī direktīvas nolūkā uzskata, ka minētos ieņēmumus gūst pakalpojumu sniedzošā vienība.
9. Pakalpojumus, kas reglamentēti 1. punktā, 2. un 3. nodaļā apzīmē kā “ar nodokli apliekamos pakalpojumus”.

4. pants *Nodokļa maksātājs*

1. “Nodokļa maksātājs” attiecībā uz taksācijas periodu ir vienība, kas atbilst abiem šiem nosacījumiem:
 - (a) kopējie ieņēmumi pasaules līmenī, ko vienība deklarējusi par attiecīgo finanšu gadu, pārsniedz EUR 750 000 000;

- (b) ar nodokli apliekamie kopējie ieņēmumi, ko vienība gūst Savienībā attiecīgajā finanšu gadā, pārsniedz EUR 50 000 000.
2. Ja vienība deklarē vai gūst ieņēmumus valūtā, kas nav euro, 1. punkta nolūkā šos ieņēmumus konvertē euro, piemērojot valūtas maiņas kursu, kas publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* attiecīgā finanšu gada pēdējā dienā vai, ja attiecīgajā dienā nav šādas publikācijas, tad iepriekšējā publikācijas dienā.
 3. 1. un 2. punktā “attiecīgais finanšu gads” ir finanšu gads, uz kuru attiecas pēdējais pieejamais finanšu pārskats, ko sagatavojusi vienība pirms attiecīgā taksācijas perioda beigām.
 4. Lai saskaņā ar 1. punkta b) apakšpunktu noteiktu, vai ar nodokli apliekamie ieņēmumi ir gūti Savienībā, piemēro 5. panta 1. punktu.
 5. Šīs direktīvas nolūkā uzskata, ka ar nodokli apliekamie ieņēmumi ir iegūti brīdī, kad ir to nomaksas termiņš, neatkarīgi no tā, vai attiecīgās summas ir faktiski samaksātas.
 6. Ja 1. punktā minētā vienība pieder konsolidētai grupai finanšu grāmatvedības nolūkā, šo punktu piemēro visas grupas gūtajiem ieņēmumiem pasaulē un Savienībā gūtajiem ar nodokli apliekamajiem ieņēmumiem.

2. nodaļa

NODOKĻA UZLIKŠANAS VIETA, NODOKĻA IEKASĒJAMĪBA UN APRĒĶINS

5. pants

Nodokļa uzlikšanas vieta

1. Ar nodokli apliekamos ieņēmumus, ko vienība guvusi taksācijas periodā, šīs direktīvas nolūkā uzskata par iegūtiem dalībvalstī attiecīgajā taksācijas periodā, ja ar nodokli apliekamā pakalpojuma lietotāji atrodas minētajā dalībvalstī šajā taksācijas periodā.

Pirmo daļu piemēro neatkarīgi no tā, vai šo ieņēmumu radīšanā lietotāji ir devuši ieguldījumu naudas izteiksmē.
2. Attiecībā uz pakalpojumu, kas apliekams ar nodokli, uzskata, ka taksācijas periodā lietotājs atrodas dalībvalstī, ja:
 - (a) attiecībā uz pakalpojumiem, kas reglamentēti 3. panta 1. punkta a) apakšpunktā, reklāma ir izvietota lietotāja ierīcē brīdī, kad ierīce minētajā dalībvalstī attiecīgajā taksācijas perioda tiek izmantota, lai piekļūtu digitālajai saskarnei;
 - (b) attiecībā uz pakalpojumiem, kas reglamentēti 3. panta 1. punkta b) apakšpunktā:
 - i) pakalpojums ietver daudzpusēju digitālo saskarni, kas atvieglo pakārtoto preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu tieši starp lietotājiem, lietotājs izmanto ierīci šajā dalībvalstī attiecīgajā taksācijas periodā, lai piekļūtu digitālajai saskarnei, un noslēdz pakārtotu darījumu šajā saskarnē minētajā taksācijas periodā;
 - ii) pakalpojums ietver tādu daudzpusējas digitālās saskarnes veidu, kas nav ietverts i) punktā, lietotājam ir konts visam attiecīgajam taksācijas periodam vai tā daļai, kas ļauj lietotājam piekļūt digitālajai saskarnei, un minētais konts tika atvērts, izmantojot ierīci šajā dalībvalstī;
 - (c) gadījumā, kad pakalpojumu reglamentē 3. panta 1. punkta c) apakšpunkts, dati, kas iegūti, lietotājam izmantojot ierīci šajā dalībvalstī, lai piekļūtu digitālajai saskarnei vai nu minētajā taksācijas periodā vai jebkurā iepriekšējā taksācijas periodā, ir nosūtīti šajā taksācijas periodā.
3. Par katru taksācijas periodu vienības kopējo ar nodokli apliekamo ieņēmumu daļu, ko saskaņā ar 1. punktu uzskata par iegūtu dalībvalstī, nosaka šādi:
 - (a) attiecībā uz ieņēmumiem, kas apliekami ar nodokli un ko rada 3. panta 1. punkta a) apakšpunktā iekļauto pakalpojumu sniegšana, proporcionāli tam, cik reizes taksācijas periodā reklāma ir izvietota lietotāju ierīcēs;
 - (b) attiecībā uz ieņēmumiem, kas apliekami ar nodokli un ko rada 3. panta 1. punkta b) apakšpunktā iekļauto pakalpojumu sniegšana:
 - i) ja pakalpojums ietver daudzpusēju digitālo saskarni, kas atvieglo pakārtoto preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu tieši starp lietotājiem, proporcionāli to lietotāju skaitam, kuri noslēguši pakārtotus darījumus digitālajā saskarnē šajā taksācijas periodā;

- ii) ja pakalpojums ietver tādu daudzpusējas digitālās saskarnes veidu, kas nav ietverts i) punktā, proporcionāli to lietotāju skaitam, kuriem ir konts visam attiecīgajam taksācijas periodam vai tā daļai, kas tiem ļauj piekļūt digitālajai saskarnei;
 - (c) attiecībā uz ieņēmumiem, kas apliekami ar nodokli un ko rada 3. panta 1. punkta c) apakšpunktā iekļauto pakalpojumu sniegšana, proporcionāli to lietotāju skaitam, no kuriem šajā taksācijas periodā nosūtītie dati ir tikuši iegūti, šiem lietotājiem izmantojot ierīci, lai piekļūtu digitālajai saskarnei vai nu attiecīgajā taksācijas periodā vai jebkurā iepriekšējā taksācijas periodā.
4. Lai noteiktu nodokļa uzlikšanas vietu attiecībā uz ieņēmumiem, kas apliekami ar DPN, netiek ņemti vērā šādi elementi:
- (a) ja notiek pakārtota preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana tieši starp daudzpusējas digitālās saskarnes lietotājiem, kas minēta 3. panta 1. punkta b) apakšpunktā, vieta, kurā notiek šī pakārtotā piegāde vai sniegšana;
 - (b) vieta, no kuras tiek veikts jebkāds maksājums par pakalpojumu, kas apliekams ar nodokli.
5. Šā panta nolūkā dalībvalsti, kurā izmanto lietotāja ierīci, nosaka pēc ierīces interneta protokola (IP) adreses vai, izmantojot jebkuru citu ģeolokācijas metodi, ja tā ir precīzāka.
6. Šīs direktīvas piemērošanas nolūkiem var vākt vienīgi tādus lietotāju datus, kas norāda dalībvalsti, kurā atrodas lietotāji, neļaujot šos lietotājus identificēt.

6. pants *Iekasējamība*

DPN ir iekasējams dalībvalstī par to ar nodokli apliekamo ieņēmumu daļu, ko nodokļa maksātājs guvis taksācijas periodā un kas saskaņā ar 5. pantu tiek uzskatīti par gūtiem šajā dalībvalstī. DPN nomaksas termiņš šajā dalībvalstī iestājas nākamajā darba dienā pēc attiecīgā taksācijas perioda beigām.

7. pants *Nodokļa aprēķins*

Dalībvalstij maksājamo DPN taksācijas periodā aprēķina, piemērojot DPN likmi 6. pantā minētajai ar nodokli apliekamo ieņēmumu daļai.

8. pants *Likme*

DPN likme ir 3 %.

3. nodaļa

PIENĀKUMI

9. pants

Par maksājumu un pienākumu izpildi atbildīgā persona

1. DPN maksā un šajā nodaļā noteiktos pienākumus izpilda nodokļa maksātājs, kurš sniedz ar nodokli apliekamos pakalpojumus.
2. Konsolidētai grupai finanšu grāmatvedības nolūkā ir atļauts izvirzīt vienu šīs grupas vienību DPN nomaksai un šajā nodaļā noteikto pienākumu izpildei katra tāda nodokļa maksātāja vārdā šajā grupā, kam jāmaksā DPN.

10. pants

Identifikācija

1. Nodokļa maksātājs paziņo identifikācijas dalībvalstij, ka nodokļa maksātājam ir jāmaksā DPN vienā vai vairākās dalībvalstīs.
2. Paziņošanu veic elektroniski ne vēlāk kā 10 darba dienu laikā pēc tam, kad beidzies pirmais taksācijas periods, par kuru nodokļa maksātājam ir jāmaksā DPN saskaņā ar šo direktīvu ("pirmais iekasēšanas periods").
3. Identifikācijas dalībvalsts ir:
 - (a) dalībvalsts, kurā nodokļa maksātājam ir jāmaksā DPN par pirmo nodokļa iekasēšanas periodu;
 - (b) ja nodokļa maksātājam attiecīgajā taksācijas periodā ir jāmaksā DPN vairāk nekā vienā dalībvalstī, viena no šīm dalībvalstīm pēc nodokļa maksātāja izvēles.
4. Saskaņā ar 1. punktu pieprasītais paziņojums ietver vismaz šādu informāciju par nodokļa maksātāju:
 - (a) nosaukums;
 - (b) komercnosaukums, ja tas atšķiras no nosaukuma;
 - (c) pasta adrese;
 - (d) elektroniskā adrese;
 - (e) attiecīgās valsts nodokļa maksātāja reģistrācijas numurs, ja tāds ir;
 - (f) kontaktpersona;
 - (g) tālruņa numurs;
 - (h) dalībvalstis, kurās nodokļa maksātājam jāmaksā DPN;
 - (i) IBAN vai OBAN numurs.
5. Nodokļa maksātājs identifikācijas dalībvalstij paziņo par jebkādam izmaiņām saskaņā ar 4. punktu sniegtajā informācijā.
6. Ja vienība ir izvirzīta saskaņā ar 9. panta 2. punktu, šīs izvirzītās vienības sniegtā informācija saskaņā ar šo pantu attiecībā uz katru nodokļa maksātāju grupā ietver arī

informāciju par pašu vienību saistībā ar 4. punkta a) līdz g) apakšpunktā uzskaitītajiem elementiem.

7. Komisija var pieņemt īstenošanas aktus, lai noteiktu kopīgu formātu paziņošanai, kas jāveic saskaņā ar šo pantu. Minētos īstenošanas aktus pieņem 24. panta 2. punktā paredzētajā kārtībā.

11. pants Identifikācijas numurs

1. Identifikācijas dalībvalsts nodokļa maksātājam piešķir individuālu identifikācijas numuru DPN nolūkā un par šo numuru paziņo nodokļa maksātājam elektroniski 10 darba dienu laikā no dienas, kad saņemts paziņojums saskaņā ar 10. pantu.
2. Katra individuālā identifikācijas numura sākumā ir apzīmējums saskaņā ar ISO kodu Nr. 3166 – Alfa 2, pēc kura var noteikt identifikācijas dalībvalsti. Savukārt Grieķija un Apvienotā Karaliste izmanto attiecīgi apzīmējumu “EL” un “UK”.
3. Dalībvalstis veic pasākumus, kas nepieciešami, lai nodrošinātu, ka to identifikācijas sistēmas ļauj identificēt nodokļu maksātājus, un uztur identifikācijas reģistru ar visiem to piešķirtajiem individuālajiem identifikācijas numuriem.

12. pants Svīturošana no identifikācijas reģistra

1. Nodokļa maksātājs elektroniski informē identifikācijas dalībvalsti jebkurā no šādiem gadījumiem:
 - (a) nodokļa maksātājs pārstāj gūt ar nodokli apliekamus ieņēmumus, kas saskaņā ar šo direktīvu uzskatāmi par iegūtiem Savienībā;
 - (b) nodokļa maksātājs vairs nav kvalificējams kā nodokļa maksātājs;
 - (c) nodokļa maksātājs beidz pastāvēt;
 - (d) nodokļa maksātājam vairs nav jāmaksā DPN Savienībā kāda cita iemesla dēļ.
2. Identifikācijas dalībvalsts svīturo nodokļa maksātāju no identifikācijas reģistra 60 darba dienu perioda beigās pēc tā taksācijas perioda beigām, kura laikā tika paziņota 1. punktā minētā informācija.
3. Ja pēc nodokļa maksātāja svīturošanas no identifikācijas reģistra nodokļa maksātājam atkal ir jāmaksā DPN Savienībā, piemēro 10. pantu. Atbilstīgi tiek interpretētas 10. pantā minētās atsauces uz pirmo nodokļa iekasēšanas periodu.

13. pants Identifikācijas dalībvalsts maiņa

1. Ja nodokļa maksātājs ir izvēlējis identifikācijas dalībvalsti saskaņā ar 10. panta 3. punkta b) apakšpunktu, nodokļa maksātājam šī izvēle ir saistoša pirmajā iekasēšanas periodā, par kuru sniegts paziņojums saskaņā ar 10. pantu, un divos turpmākajos taksācijas periodos.

2. Tomēr, ja nodokļa maksātājam vairs nav jāmaksā DPN šajā identifikācijas dalībvalstī, kas izvēlēta saskaņā ar 10. panta 3. punkta b) apakšpunktu, nodokļa maksātājs maina identifikācijas dalībvalsti saskaņā ar 10. panta prasībām.
3. Jebkuras izmaiņas attiecībā uz nodokļa maksātāja identifikācijas dalībvalsti paziņo esošajai identifikācijas dalībvalstij, un šīs izmaiņas piemēro no taksācijas perioda, kas seko taksācijas periodam, kurā šī informācija ir paziņota. Esošā identifikācijas dalībvalsts svīturo nodokļa maksātāju no identifikācijas reģistra saskaņā ar 12. panta 2. punktu.
4. Nodokļa maksātājs informē jauno identifikācijas dalībvalsti saskaņā ar 10. pantu, un šajā pantā minētās atsauces uz pirmo iekasēšanas periodu attiecas uz taksācijas periodu, no kura ir spēkā izmaiņas.

14. pants DPN deklarācija

Nodokļu maksātājs iesniedz identifikācijas dalībvalstij DPN deklarāciju par katru taksācijas periodu. Deklarāciju iesniedz elektroniski 30 darba dienu laikā pēc tā taksācijas perioda beigām, uz kuru attiecas deklarācija.

15. pants DPN deklarācijas informācija

1. DPN deklarācijā ietver šādu informāciju:
 - (a) individuālais identifikācijas numurs, kas minēts 11. pantā;
 - (b) attiecībā uz katru dalībvalsti, kurā jāmaksā DPN par attiecīgo taksācijas periodu, kopējā ar nodokli apliekamo ienākumu summa, ko nodokļa maksātājs guvis šajā dalībvalstī minētajā taksācijas periodā, kā arī par šo summu maksājamais DPN minētajā dalībvalstī attiecīgajā taksācijas periodā;
 - (c) kopējais DPN, kas nodokļa maksātājam jāmaksā visās dalībvalstīs par attiecīgo taksācijas periodu.
2. Turklāt DPN deklarācijā par konkrēto taksācijas periodu norāda kopējos ieņēmumus pasaules līmenī un ar nodokli apliekamos kopējos ieņēmumus Savienībā, kas piemērojami 4. panta 1. punkta nolūkā.
3. Identifikācijas dalībvalsts var pieprasīt deklarāciju sagatavot šīs valsts valūtā.
4. Tiklīdz saņemta DPN deklarācija, identifikācijas dalībvalsts nekavējoties piešķir DPN deklarācijas numuru.
5. Dalībvalstis veic pasākumus, kas nepieciešami, lai nodrošinātu, ka to identifikācijas sistēmas ļauj identificēt DPN deklarācijas, un uztur DPN deklarāciju identifikācijas reģistru ar visiem to piešķirtajiem individuālajiem DPN deklarāciju numuriem.
6. Komisija var pieņemt īstenošanas aktus, lai noteiktu kopīgu formātu DPN deklarācijai un DPN deklarācijas numuram. Minētos īstenošanas aktus pieņem 24. panta 2. punktā paredzētajā kārtībā.

*16. pants
Maksāšanas kārtība*

1. Kopējo DPN, kas nodokļa maksātājam jāmaksā visās dalībvalstīs par attiecīgo taksācijas periodu, nodokļa maksātājs maksā identifikācijas dalībvalstī.
2. Kopējais maksājamais DPN jāsamaksā identifikācijas dalībvalstij ne vēlāk kā 30 darba dienu laikā pēc attiecīgā taksācijas perioda beigām, un, veicot maksājumu, nodokļa maksātājs iekļauj atsauci uz attiecīgo DPN deklarācijas numuru.
3. Ja nodokļa maksātājs veic maksājumu bez atsauces uz attiecīgo DPN deklarācijas numuru vai ja atsauces numurs neatbilst nevienai nenokārtotai DPN deklarācijai, identifikācijas dalībvalsts var veikt pasākumus, lai precizētu šo jautājumu. Ja jautājums paliek neatrisināts, maksājumu atmaksā nodokļa maksātājam, un uzskata, ka 1. un 2. punkta nolūkā maksājums nav veikts.
4. Maksājumu veic bankas kontā, ko norādījusi identifikācijas dalībvalsts.
5. Identifikācijas dalībvalsts var pieprasīt veikt maksājumu šīs valsts valūtā.
6. Identifikācijas dalībvalsts, kura saņem maksājumu, kas pārsniedz kopējo maksājamo DPN, kā norādīts attiecīgajā DPN deklarācijā, atmaksā pārmaksāto summu tieši attiecīgajam nodokļa maksātājam.
7. Ja identifikācijas dalībvalsts saņēmusi maksājumu par DPN deklarāciju, kas pēc tam atzīta par kļūdainu un labota saskaņā ar 17. pantu, un ja minētā dalībvalsts šo summu jau ir sadalījusi dalībvalstīm, kurās jāmaksā DPN, šīs dalībvalstis katra atmaksā savu attiecīgo daļu no pārmaksātās summas tieši nodokļa maksātājam.

*17. pants
DPN deklarācijas grozījumi*

1. Izmaiņas DPN deklarācijā iekļautajos skaitļos veic, vienīgi grozot šo deklarāciju un nevis veicot pielāgojumus kādā no turpmākajām deklarācijām.
2. Grozījumus, kas minēti 1. punktā, elektroniski iesniedz identifikācijas dalībvalstij trīs gadu laikā pēc datuma, kad tika prasīts iesniegt sākotnējo deklarāciju. Pēc šā perioda veiktos grozījumus reglamentē ar noteikumiem un procedūrām, ko piemēro katrā attiecīgajā dalībvalstī, kurā jāmaksā DPN.
3. Visus papildu maksājumus identifikācijas dalībvalstij, kas nodokļa maksātājam jāmaksā saistībā ar DPN un kas izriet no 1. punktā minētajiem grozījumiem, veic saskaņā ar 16. pantu, un atbilstīgi interpretē atsauces uz “kopējo maksājamo DPN”. Visus atmaksājumus nodokļa maksātājam par samaksāto DPN, kas izriet no 1. punktā minētajiem grozījumiem, veic saskaņā ar 16. panta 7. punktu.

*18. pants
Grāmatvedība, uzskaitē, krāpšanas apkarošana, izpilde un kontroles pasākumi*

1. Dalībvalstis nosaka grāmatvedības, uzskaites un citus pienākumus, kas paredzēti, lai nodrošinātu, ka nodokļu iestādēm maksājamais DPN tiek faktiski samaksāts. Šos noteikumus ikvienā dalībvalstī piemēro jebkurai vienībai, kurai ir DPN saistības šajā dalībvalstī, neatkarīgi no šā nodokļa maksātāja identifikācijas dalībvalsts.

2. Komisija var pieņemt īstenošanas aktus, lai noteiktu pasākumus, kas jāveic saskaņā ar 1. punktu. Minētos īstenošanas aktus pieņem 24. panta 2. punktā paredzētajā kārtībā.
3. Dalībvalstis var pieņemt pasākumus, lai novērstu izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, nodokļu apiešanu un ļaunprātīgu izmantošanu attiecībā uz DPN.
4. Šajā nodaļā noteikto pienākumu nolūkā identifikācijas dalībvalsts, kas izvēlēta saskaņā ar 10. pantu, rīkojas citu dalībvalstu, kurās jāmaksā DPN, vārdā, bet DPN nodokļa maksātājs maksā tieši katrai dalībvalstij, kurā jāmaksā DPN. Tādējādi katra dalībvalsts, kurā jāmaksā DPN, ir tiesīga piedzīt DPN samaksu tieši no attiecīgā nodokļa maksātāja. Šajā nolūkā piemēro katras šādas dalībvalsts noteikumus un procedūras, tostarp noteikumus un procedūras attiecībā uz soda naudām, procentu maksājumiem un citiem maksājumiem par kavētu DPN maksājumu vai nesamaksāšanu, kā arī noteikumus un procedūras attiecībā uz parādu piedziņu.
5. Dalībvalstu veikto nodokļu revīziju un kontroles pasākumus, kuru mērķis ir izvērtēt visu informāciju un darbības, kas ir būtiski, lai aprēķinātu nodokļa maksātāja DPN saistības šajā dalībvalstī, reglamentē saskaņā ar noteikumiem un procedūrām, ko piemēro minētajā dalībvalstī.

19. pants

Kompetento iestāžu iecelšana

Katra dalībvalsts ieceļ kompetento iestādi, kas šajā dalībvalstī būs atbildīga par visu to aspektu pārvaldību, kas saistīti ar šajā nodaļā un 4. nodaļā noteiktajiem pienākumiem, un paziņo Komisijai šīs iestādes nosaukumu un elektronisko adresi. Kompetento iestāžu nosaukumus un elektroniskās adreses Komisija publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

4. nodaļa

ADMINISTRATĪVĀ SADARBĪBA

20. pants

Informācijas apmaiņa attiecībā uz identifikāciju

1. Identifikācijas dalībvalsts visus paziņojumus, ko tā saņēmusi saskaņā ar 10. pantu, nosūta katras dalībvalsts, kurā jāmaksā DPN, kompetentajai iestādei. Paziņojumu nosūta 10 darba dienu laikā no dienas, kurā paziņojums saņemts.
2. Turklāt identifikācijas dalībvalsts katrai šādai dalībvalstij paziņo individuālo identifikācijas numuru, kas attiecīgajam nodokļa maksātājam piešķirts saskaņā ar 11. pantu.
3. Identifikācijas dalībvalsts katrai dalībvalstij, kurā jāmaksā DPN, paziņo arī par ikvienu saskaņā ar 12. pantu veiktu svītrojumu identifikācijas reģistrā 10 darba dienu laikā no dienas, kurā veikts svītrojums.

21. pants

Informācijas apmaiņa attiecībā uz DPN deklarāciju

1. Identifikācijas dalībvalsts DPN deklarācijas un jebkurus DPN deklarāciju grozījumus, kas tai iesniegti saskaņā ar 14. vai 17. pantu, nosūta katras dalībvalsts, kurā jāmaksā DPN, kompetentajai iestādei. Deklarācijas un grozījumus nosūta 10 darba dienu laikā no dienas, kurā tie saņemti.
2. Ja DPN deklarācija ir iesniegta valūtā, kas nav euro, identifikācijas dalībvalsts konvertē summas euro, piemērojot valūtas maiņas kursu, kas publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* deklarācijas aptvertā taksācijas perioda pēdējā dienā vai, ja attiecīgajā dienā nav šādas publikācijas, tad iepriekšējā publikācijas dienā, un šo informāciju, kā arī deklarāciju vai grozījumus, kas tai nosūtīti saskaņā ar 1. punktu, nosūta attiecīgajām dalībvalstīm.
3. Identifikācijas dalībvalsts nosūta katras tādas dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kurā jāmaksā DPN, jebkuru citu informāciju, kas nepieciešama, lai katru maksājumu saistītu ar attiecīgo DPN deklarāciju.

22. pants

Informācijas apmaiņa attiecībā uz maksājumu

1. Identifikācijas dalībvalsts nodrošina, ka summa, ko nodokļa maksātājs ir samaksājis saskaņā ar 16. pantu un kas atbilst DPN, kas jāmaksā dalībvalstī, kas nav identifikācijas dalībvalsts, tiek pārskaitīta šīs citas dalībvalsts kompetentajai iestādei. Šis pārskaitījums tiek veikts 10 darba dienu laikā no dienas, kurā maksājums saņemts.
2. 1. punktā minēto summu pārskaita euro valūtā bankas kontā, ko norādījusi šī cita dalībvalsts.
3. Dalībvalstis paziņo citu dalībvalstu kompetentajām iestādēm bankas kontu, kas jāizmanto 2. punkta nolūkā.

4. Jebkuru summu, ko identifikācijas dalībvalsts saņēmusi valūtā, kas nav euro, konvertē euro, piemērojot valūtas maiņas kursu, kas publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* deklarācijas aptvertā taksācijas perioda pēdējā dienā vai, ja attiecīgajā dienā nav šādas publikācijas, tad iepriekšējā publikācijas dienā.
5. Ja nodokļa maksātājs maksā tikai daļu no tā kopējā maksājamā DPN, identifikācijas dalībvalsts nodrošina, ka šī daļa tiek pārskaitīta to dalībvalstu kompetentajām iestādēm, kurās jāmaksā DPN, proporcionāli katrā dalībvalstī maksājamajam nodoklim. Identifikācijas dalībvalsts par to informē to dalībvalstu kompetentās iestādes, kurās jāmaksā DPN.
6. Ja dalībvalsts, kurā jāmaksā DPN, ir atmaksājusi pārmaksātās summas tieši nodokļa maksātājam saskaņā ar 16. panta 7. punktu, minētā dalībvalsts informē identifikācijas dalībvalsti par šīm atmaksātajām summām.

23. pants

Informācijas apmaiņas līdzekļi

1. Šajā nodaļā paredzēto informācijas un dokumentācijas nosūtīšanu veic elektroniski.
2. Komisija var pieņemt īstenošanas aktus, lai noteiktu tehniskās detaļas, saskaņā ar kurām šāda informācija un dokumentācija ir jānosūta. Minētos īstenošanas aktus pieņem 24. panta 2. punktā paredzētajā kārtībā.

5. nodaļa

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

24. pants

Komitejas procedūra

1. Komisijai palīdz komiteja. Šī komiteja ir komiteja Regulas (ES) Nr. 182/2011 izpratnē.
2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. pantu.

25. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstis vēlākais līdz [2019. gada 31. decembrim] pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.
Tās piemēro minētos noteikumus no [2020. gada 1. janvāra].
Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai.
2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

26. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

27. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē,

*Padomes vārdā —
priekšsēdētājs*